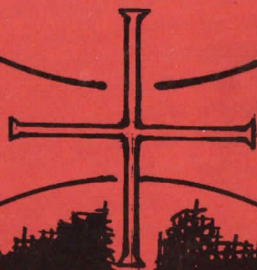

DĚDICTVÍ -
JE PŘIPRAVENO
PRO VÁS,
V NEBESÍCH.

1. Petra 1,4

Žive!
SLOVO

1996 4

ročník XXVIII

Milí čtenáři,

ve chvíli, kdy budete číst tyto řádky, bude už letošní rok pomalu u konce. Je to rok, který přinesl řadu příležitostí, jak oslavit svého Pána, jak zvěstovat jeho milost a vykoupení lidem kolem nás a to nejen slovy (bez těch by to jistě nešlo), ale i způsobem života, který přitahuje.

Využili jsme aspoň některé z nich? Je náš život charakterizován vroucí srdečnou touhou žít pro Pána Ježíše, kterému jsme odevzdali svůj život?

Nechci Vás vůbec nabádat ke křečovitému konání skutků ani k uzavírání dobrých předsevzetí na přelomu roku. V této souvislosti si připomínám slova Dr. Martina Luthera, který údajně prohlásil: "Cesta do pekla je dlážděna dobrymi předsevzetími."

Letošní rok byl provázen významným výročím tohoto reformátora. 18. února uběhlo 450 let od jeho smrti. Tento Boží muž (i když měl jistě i své slabiny), nám zanechal jako odkaz tři důležité zásady, které bychom si měli natrvalo uchovat v srdci. Jsou to:

- jediné z milosti,
- jediné vírou,
- jediné skrze Boží slovo.

Všechny tyto tři zásady jsou dnes neúprosné a nesmiřitelně napadány a to nejen ze strany ateistů, ale (a to je velmi smutné) i ze strany "křesťanských" teologů. A přece právě tyto zásady způsobily, že mnoha lidem se zaslítil Kristus a Jeho dílo v jeho podstatě, právě v nich lidé nacházeli odpuštění hříchů a pokoj s Bohem.

Bliží se konec roku. Lidé už netrpělivě čekají příchod vánoc s jejich "kouzlem". Boží lid má také svůj "adventní čas" - čeká však něco zcela jiného - příchod Páně pro vykopené, aby proměnil jejich smrtelná těla a uvedl je do

slávy Božích dětí. On přijde brzy! Nezapomínejme na to.

Přejeme Vám všem hodně Boží milosti i do dalšího roku, bude-li Pán chtít. Váš v Pánu Ježíši bratr

Tomáš Pala s redakční radou.

Obsah čísla:

Neusnout na vavřínech (tp) - 97
Zvěst nedelného rána (va) - 118
Jak na tom jsme (hc) - 100
Domácí kroužky (G.G.) - 112
Ako vyzerá Pán Ježíš (jk) - 118
Čas činiť dobre (pk) - 102
Duch doby a církev (dokončení) - 103
Kapitulácia ako víťazstvo (mb) - 108
Nad priepastou (va) - 120
Stvorenie v Kristu Ježíšovi (mb) - 99
Mé svědectví (A.M.) - 114
Misia bratského hnutia vo svete - 110
Anglikánska cirkev a peklo - 119
Počítačová zповeď - 119
Žalm nášho života (jh) - 109
Sbor jako tajemství (dokončení)- 106
Zamyšlení nad "vínem" v Bibli - 122
Vstříc úplnosti Těla Kristova - 126

100 let od narození MARIE RAFAJOVÉ

Marie Rafajová se narodila 29. listopadu 1896 v Brně. Celý její život byl pozeňán: její obětavá služba těm nejpotřebnějším, její literární tvorba - její verše přinesly, přinášejí a budou přinášet pozeňání mnohým smutným a toužícím duším a povzbuzení a radost těm, kteří se vydali na cestu za Pánem jako pokorná služebnice Boží. Alespoň jeden verš z její básně Lásky své nelituj:

*Miluj a lásku svou
rozdávej bohatě.
Těžko-li milovat,
pohled ke Golgatě!*

NEUSNOUIT NA VAVŘÍNECH

Když se v roce 1933 dostal v Německu k moci Adolf Hitler, začal usku-
tečňovat svůj sen o "tisícileté říši". Po-
dobně když se v únoru 1948 dostali
k moci komunisté, začalo se na mnoha
místech objevovat Gottwaldovo heslo:
"Se Sovětským svazem na věčné časy
a nikdy jinak." Ani jedno, ani druhé se
neuskutečnilo, přestože oba režimy
měly k dispozici nesmírnou, téměř ne-
omezenou moc. "Tisíciletá říše" vydrže-
la pouhých 12 let, "věčné časy" trvaly
poněkud déle - 40 let. Pak se oba sy-
stémy beznadějně zhroutily jako dome-
ček z karet.

Nejsem zastáncem podobných hnu-
tí. Jen chci ukázat, jak ošidné je spo-
lehnout na to, čeho jsem dosáhl, a po-
važovat to za samozřejmost. Lidský ži-
vot není sprint, běh na 100 nebo na
400 m, kdy se člověk vzepne k životní-
mu výkonu, dosáhne rekordu a pak má
na dlouhou dobu "vystaráno". Náš ži-
vot je spíše mravenčím trpělivým sna-
žením. Od etapy k etapě, bod k bodiku
a cíl je teprve až někde na konci namá-
havé dlouhé cesty.

První izraelský král měl všechny
předpoklady k tomu, aby byl dobrým
králem. Měl předpoklady fyzické, byl
urostlý, sympatický. Měl předpoklady
morálně volní: když ho povolali za krá-
le, byl skromný, když mu neprokázali
dostatečnou úctu a urazili ho, nebyl
pomstychtivý, když bylo třeba projevit
se jako muž, dokázal to. Navíc to byl
král, kterého ke království povolal sám
Bůh. Nebyl to samozvanec. A přece při
čtení 1Sa 13. k. vidíme, že v dosavad-
ním dobrém vývoji tohoto krále dochází
ke zvratu, který pak nakonec vyústil do
katastrofy osobní i celého národa.

Kde je příčina tohoto vývoje? Právě
zde musíme dávat pozor, neboť právě
zde jsou první příznaky něčeho ne-
zdravého.

Katastrofa v Saulově životě nepřišla
jako blesk s nebe. Nebyla to rána osu-
du, která by ho nemilosrdně smetla.
Nebylo to najednou. Dojde-li k neštěstí
na železničním přejezdu, není to proto,
že by řidiči zaváhal pouze v okamžiku
přejezdu trati. Byla tu předtím série va-
rovných signálů - trojice výstražných
značek, pak červené blikající světlo
a houkačka, oznamující příjezd vlaku.
Řidič byl postižen proto, že je všechny
ignoroval. Kdyby byl aspoň na jeden
z nich zareagoval! Tak tomu bývá čas-
těji. Kuřákem se člověk nestává po jed-
né cigaretě, alkoholikem po jediném
pivu. Ale nedbáním známých pravidel
a ignorováním varovných signálů se
člověk krok za krokem dostane do
neštěstí.

Podívejme se do textu Písma, co vy-
volalo Saulovo neštěstí. Je zde několik
příčin. Je jich možná více, ale zřejmé je
následující:

1) Saul zanedbal obecenství s Bohem.

Při slavnostní inauguraci řekl prorok
Samuel výslovně: "Ještěliže se budete
Hospodina bát, jemu sloužit, a poslouchat
ho, nebudete-li se vzpírat Hospo-
dinovým rozkazům, obстоjíte vy i král,
který nad vámi kraluje" (12,4). Samuel
také hovořil o královských právech a
povinnostech (12,25) a podle pokynů
předaných Mojžíšem (5M 17,14-20) je
zapsal do knihy. Tento zákon měl mít
Saul u sebe, měl si v něm denně číst.
Měl se bát Boha, modlit se k němu a
respektovat Boží vůli. Tedy to, čemu

dnes říkáme *obecenství*. Saul tak nečinil - vyplývá to z 12. verše, kdy v krizové situaci přiznává: "Já jsem Hospodinu tvář nehledal."

2) Zanedbáním obecenství ztratili správné chápání obecenství.

Došlo k určitému posunu. Místo osobního vztahu k živému Bohu dospěl k názoru, že si Boha musí naklonit, že musí přinést oběť, aby si ho usmířil. To je velmi rozšířená, ale ze zásady hluboce mylná představa. Pán Bůh není člověk, aby se nechal zkorumpovat, podplatit, získat. Nechce po nás přinášeni obětí, cestou k obecenství je Boží bázeň, hledání Boží vůle a její respektování.

3) Saul žalostně selhal ve zkoušce.

V jeho kralování došlo ke zkoušce. Nevyhnul se konfliktu se zapřísáhlým nepřítelem svého národa - s Filistinci. Znevážili výsostný znak filistinské moci - to byla urážka, po které následovala trestná výprava. Izraelci, kteří viděli očiividnou nepřátelskou přesilu, hledají záchranu. Kde ji hledají? U toho Boha, který je vyvedl z egyptské poroby, z domu služby, a který je uvedl do zaslíbené země? Vůbec ne - hledali útočiště v jeskyních, skalních stržích, slujích a jamách. Obyvatelé poloviny kme-ne Manases, Gádu a Rubena (zde nazývaní Hebrejci, protože bydli "na druhé straně") se přepravili přes Jordán do svého domova, kde se cítili bezpečněji. Saulova armáda se ztrácela jako sníh na jarním slunci. Saul ztrácí trpělivost v čekání na Samuele (místo Boha!) a začíná jednat. Ale sám - a tak není divu, že se pustil do věci, ke které neměl oprávnění - obětoval Bohu oběť. To byl ale úkol kněží, pocházejících z pokolení Léví.

4) Saul ztratili schopnost činit pokání.

Když přišel Samuel, viděl okamžitě, co se stalo. A také to Saulovi mezi čtyřma očima zcela otevřeně a jasně vytkl. A co Saul? Poslechně starého proroka a soudce? Uzná svou chybu? Vyvodí důsledky pro svůj život? Bude se ptát, co má dělat? Jak by to bylo krásné, kdyby to tak bylo. Ale skutečnost je jiná. Oba muži se rozešli, jako by se nic nestalo. Samuel odchází a Saul nechává nastoupit zbytek své armády.

Jaký to mělo dopad na další vývoj? Podívejme se nejprve na ten nejbližší: Izraelci se dostali do závislosti na Filistincích. Ti jim zničili všechny kovárny, aby nemohli zbrojit. Pokaždé, když potřebovali zhotovit něco ze železa, něco nabrousit či ukovat, museli k Filistincům a museli za prokázané "služby" platit (v.21). A navíc: moc Filistinců postoupila dál do území Izraelců. Ztratili kus svého území, kus zaslíbené země.

Mluvíme o tom proto, že je řada křesťanů, kteří podobně jako Saul začali svou duchovní "kariéru" příkladně, byli vzorem a požehnáním svému okolí - a přece nakonec skončili tragicky ve svém osobním životě a jejich pád se projevil bolestně i v životě církve.

Saulův případ je pro nás varováním: člověk může začít život s Bohem velice krásně, ale to ještě není zárukou, že také tak skončí. Saulovy chyby se mohou stát i našimi chybami. Pán Bůh nás v Kristu vyvolil za své děti. Okamžik znovuzrození a poznání, že mé hříchy jsou odpuštěny, je úžasná věc, za kterou bychom měli být Pánu Bohu stále vděční. Ale rád bych upozornil na náš další život. Ten nemůže probíhat podle naší libovůle a podle našich představ. Stali jsme se účastníky smlouvy s Bohem. A každá smlouva má svá pravidla, své paragrafy, které je třeba dodr-

žovat, nemá-li dojít k jejímu narušení. Tato pravidla nacházíme v Novém zákoně: "Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách" (Sk 2,42). I nám hrozí tytéž chyby jako Saulovi. Proto bychom se měli zamyslet nad uvedenými body:

1) Jak je to s tvým obecenstvím s Bohem? Čteš si Bibli, ne jako povinné 2 nebo 3 kapitoly, abys splnil svou "křesťanskou povinnost", ale s touhou a hladem po Božím slově? Modlíš se vroucně ke svému Pánu, anebo stereotypně odřikáváš naučené věty? Nezanedbáváš obecenství s věřícími lidmi? Jsou ti drazí a nepostradatelní, anebo se bez nich klidně obejdeš?

2) Nedošlo k posuvu tvého chápání obecenství? Zanedbáme-li živé obecenství, dojdeme časem k tomu, že si budeme chtít Pána nějak naklonit, nejlépe nějakou činností, nějakými skutky. Ale pamatuj na to, že Pán Bůh nechce tvé dary, tvé skutky, ale tebe samotného.

3) Jak je to se zkouškami a boji v tvém křesťanském životě? Zkoušky nejsou samoučelné. Jsou tu proto, abychom zjistili, je-li naše víra opravdová, myslíme-li život s Bohem vážně, zda se neplete a ve skutečnosti si na křesťany jen nehrajeme. Hledáme v těchto zkouškách pomoc a sílu u Pána, nebo se ohlížíme po pomoci někde jinde?

4) Jsme ochotní a schopni činit pokání? Každý z nás se dopouští chyb a hříchů. Boží slovo nám celkem jasně říká, co je hřích. Co udělám, když mne Duch svatý usvědčí z hříchu? Půjdu dál, jako by se nic nestalo? Anebo "vyznám na sebe přestoupení svá" (Ž 32,5) a budu hledat opět odpuštění a napravím svou cestu? Právě pro tuto vlastnost byl David "mužem podle Božího srdce".

Zatvrdím-li své srdce, bude se v mém životě opakovat to, čím prošel Saul. Staneme se závislími na lidech, budeme tvrdě platit za jejich "služby" a pozice našeho duchovního nepřitele se posune v náš neprospěch. Další oblast našeho života se dostane zpět pod jeho kontrolu. Saulův příklad je varováním pro mne a pro tebe. Uposlechneme tento hlas?

Nemůžeme si dovolit usnout na vřínech. Náš život je běh a boj a my musíme neustále hledět na "původce a dokonavatele naší víry Ježíše" (viz Žd 12,2). K tomu chci sebe i vás povzbudit.

Tomáš Pala

Stvoreni v Kristu Ježíšovi

V znovuzrození, v tomto počátku nového života v našem "starom" svete a tak isto v našem "starom" tele. A hoci zostávame navonok stále rovnakí s tými istými črtami tváre, postavou či výškou, vnútri sme iní - noví.

Do epicentra našej telesnej-egoistickej prirodzenosti bol vložený nový zákon - zákon stvoreni v Ježíšovi Kristovi. Boh ním prekonal základný odpor nášho tela, hriechu a smrti a od tej chvíle ho hodlá prekonávať svojím Duchom až do konca nášho života. Ved' stále platí: "Čo sa narodilo z tela, je telo, čo sa narodilo z Ducha, je Duch" (J 3,6).

Z nášho tela pochádza naša túžba, ale aj schopnosť všetko a všetkých si podmaňovať a v konečnom dôsledku aj podmaniť - aj to nové, Božie a darované v nás, čím sa zákon stvorenia deformuje. Výsledkom môže byť, že sa tento zákon postupne stane iným zákonom

v nás, hoci sme započali Duchom, môžeme dokonávať telom. (Ga 3,3).

Zákon nášho tela stál a stále stojí v opozícii zákonu Ducha - nášho nového stvorenia v Ježišovi Kristovi. Tým však, že ho Boh do nás vlomil, vzniklo prelútie toho Božieho s našim ľudským.

Aj ako nové stvorenie sme stále pokúšaní povoliť telu, a to až do takej miery, že zamaskujeme svoj egoizmus zdáním zbožnosti a služby pre iných. "Démonia tohto stavu," hovorí švédsky biskup a teológ Gustaf Aulén, "profituje a priživuje sa na tom, čo je osebe čímsi dobrým a zároveň to otravuje. Darí sa jej to vykonávať tým, že niečo, čo je súčasťou stvoreného sveta, apoteózuje a vybavuje tou najvyššou hodnotou pripisujúc mu nadovšetko rozhodujúcu závažnosť."

Zakladá si na sebe, na svojom telesnom dobrom ešte zo starého spôsobu života, navracá sa k tomuto spôsobu vedie k vyzdvihnutiu nás samých namiesto Krista, k pohľadu na nás, na našu duchovnosť a silu, na naše výkony..., čo predstavuje autoapoteózu, akési samozbožtenie, vrcholnú to demonizáciu života i nás.

Izrael "nepoznal Boží poriadok" (Jr 8,7) pre telesnosť a tvrdosť srdca. My však sme duchovní a Boží poriadok stvorenia nám bol vložený do mäsitého - tvarovateľného srdca. Ak je zúžené, potrebuje byť rozšírené, aby sa v tom novom Božom poriadku - v tomto našom novom stvorení doňho zmestili všetci ľudia, ale predovšetkým "domáci viery".

Účelom nového stvorenia v Ježišovi Kristovi je konať dobré skutky (Ef 2,10). Nie z našej telesnej neschopnosti či opakovane prinucovanej slabej prirodzenosti, ale v moci nového života. moci,

ktorá borí a buduje zároveň. Vytvára proces obnovy. Prostredníctvom teba - nového stvorenia Boh preukazuje dokonalú starostlivosť o vlastné stvorenie, lebo nemá záujem na zahynutí človeka. Naopak, chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu (1Tm 2,4). Pravdu o stále svätom, spravodlivom, ale aj nekonečne milosrdnom Bohu, ktorý činí všetko nové vo svojom Synovi a prostredníctvom Syna. V jeho stvorení, kam ňa ako nové stvorenie postavil, poveril ňa konaním dobrých skutkov, v "ktorých nás už prv uschopnil chodiť" (Ef 2,10). Sú v tebe a sú aj vo mne, boli do nás vložené, aby sme ich v konkrétnych podmienkach, okolnostiach a čase vykonali. A ich zámerom je uvidieť očisteným zrakom nanovo svet i človeka na ňom, vložiť sa do jeho "osudu", aby človek bez nového stvorenia mohol poznať Božie pozvanie byť novým stvorením v Ježišovi Kristovi, zachráneným Božím dieťaťom.

Miroslav Bielik

Jak na tom jsme?

Zabývame-li se stavem našeho sboru, zjišťujeme, že přibývá varovných signálů. Najdou se sice lidé, kteří budou tvrdit, že všechno je v pořádku - shromáždění se konají a mnohé aktivity rovněž. Ale to vše bylo i ve starém Izraeli - chrám byl plný, oběti se přinášely - ale Hospodin řekl, že už je toho všeho syt a že si více cení poslušnosti než obětí. Forma zůstala, ale vytratil se život. Proto Bůh opět řekl: "Lid tento mne ústy ctí, ale jejich srdce je daleko". Nakonec ti "nejzbožnější" Mesiáše vůbec nepoznali a dali ho ukřižovat.

Za poslední dva roky snad deset lidí přestalo z nejrůznějších příčin navště-

vovat sbor. Jiní přijdou jednou za měsíc. Někteří bratří nejsou schopni se ani pomodlit, natož posloužit Božím slovem. Nemají co říci? Zdůrazňovat, že jsme spasení a nevyvozovat z toho důsledky je jaksi málo. Víra, nemá-li skutky víry, je sama v sobě mrtvá. Takový člověk klame sám sebe.

Každé dítě začne zhruba po roce života mluvit. Nestane-li se tak, je něco v nepořádku. Rodiče pak nasadí všechny dostupné prostředky, aby svému dítěti pomohli.

Kde je příčina, že naše duchovní děti nejen po roce, ale některé ani po deseti letech ještě nemluví? Příčina je vždy stejná - je to HRŤICH a nezájem o duchovní život. Možná to zní tvrdě, ale čas uzrál, abychom se podívali na skutečnost pravdivě. Hřích má tisíc různých tváří a projevů, ale vždy se stejným výsledkem: odděluje od Boha a činí člověka neschopného vnímat vedení Ducha svatého ve svém osobním životě, v rodině i ve sboru.

Chci upozornit na nejrozšířenější hřích naší doby a tím je MODLÁŘSTVÍ. Modlář je člověk, který prokazuje větší pozornost stvoření (věcem) než Stvořiteli. Spočítejme si, kolik času denně věnujeme obrazovce a kolik modlitbě a Božím slovům. Dejme si tu práci a reálně sečtěme, kolik hodin týdně sedíme u TV a kolik u Bible s touhou nechat k sobě hovořit svého Pána. Je potom div, že náš duchovní život téměř neexistuje a mnozí nemají žádné zkušenosti ze života víry, proto se nemají o co podělit? Podaří-li se nepříteli nás odtrhnout od zdroje života, moudrosti a moci, nemáme sílu odolávat ani v osatných pokušeních. Každý máme své slabé místo a není-li vůle posilována tvořivou prací, dostáváme se do vleku tvořivou prací, dostáváme se do vleku vášní jako: pohodlí, komfort, sex, al-

kohol, přejídání se..., kterým pak musíme sloužit jako otroci. Učme se žít skromněji, abychom všechen čas neutratili "vyráběním" peněz. Chtějme raději být než mít.

Děti formuje ponejvíce rodina. Jaký příklad jim a mladým lidem ve sboru dáváme, když naše myšlení a postoje formuje duch světa? Mám obavu, že někteří, ať si to přiznají nebo ne, jsou na své modle už závislí jako narkomani na drogách. Z praxe víme, že odvyknout si od závislosti je pracné a bolestné a nikdy není zaručen sto procentní úspěch.

Je tedy nějaké východisko? Je! Ale jen pro toho, kdo si je vědom nemoci a touží být zdravý. Písmo doporučuje, abychom vyznávali jeden druhému své hříchy - konkrétní skutečnosti - ne všeobecně "zbožné" fráze. Svěřovat a vyznávat se mohou jen tomu, ke komu mám důvěru. Vytvořme proto skupinky 2-3 rodin (manželů) a sdílejme se otevřeně o všem, co prožíváme s cílem společně hledat v Božím slově odpovědi a pak se za nastolené problémy modlit. Bude-li růst důvěra v takovém malém kroužku, budeme se stále více otvírat, vyznávat, a Pán takovému vztahu požehná tím, že budeme odbřeňováni a uzdravováni a začneme prožívat osobní zkušenosti s Boží mocí. Pak se budeme mít čím vzájemně obohacovat a povzbuzovat i ve shromáždění. Nebojme se tohoto kroku a začneme ihned. KAŽDÁ rodina nebo svobodný požádejme jiné manžely nebo svobodného a začneme se aspoň jednou týdně scházet mimo shromáždění (třeba v neděli navečer) a modleme se za sebe navzájem, sdílejme se a hledejme v Božím slově odpovědi. Časem můžeme rozšířit své modlitby i za ostatní spoluvykoupené a přátele.

Nemáme na to mnoho času. Nepřítel vyrukuje s novými rafinovanějšími útoky. Na někoho to bude zkoušet medem, na jiného bičem anebo to prohodí, dalšího bude chtít strhnout do bludu. Nedejme se odradit ani pomýlit. I kdyby nám vyhrožoval likvidací, ztrátou zaměstnání anebo naopak kdyby nám sliboval "společenské povýšení", bojujme dobrý boj víry každý den a nebudeme zahanbeni zde na zemi ani u něj.

Říkám-li bojujme, myslím to se všemi důsledky. Tam, kde se bojuje, není čas na pohodlí, dochází ke ztrátám a k úrazům. "Lépe je vejít do království nebeského jednonohému..." Jsme ochotni zapřít sebe, nést oběti a jít za Pánem? Každý z nás jsme denně stavěni před toto rozhodnutí znovu. Zde se projeví ryznost postoje (kde je pravdu náš poklad) i vděčnost Pánu. Odpovědnost nese každý sám za sebe i za svou rodinu.

Od tebe, bratře, se očekává, že budeš jako kněz zprostředkovávat zjevenou Boží vůli a zodpovědně sloužit ve své rodině a ve společenství Božího lidu, kam tě Bůh povolal k novému životu.

Josef Holubec (Okno - září '96)

Čas činit dobře

Ten istý Boh, ktorý vykonal spravodlivý súd nad prvým bezbožným svetom, existuje dodnes. Jeho moc, svätosť a autorita sa za uplynulých tisícročia o nič nezmenšila. Má tie isté požiadavky na človeka a to isté právo urobiť

s ním čo chce, ak prestal byť Jeho obrazom. Dnešný moderný človek už dávno prestal byť tým, čím ho chcel mať Boh. Ľudia sa postavili na odpor Bohu. Nechcú ukazovať na seba obraz svojho Stvoriteľa. Boh je tak milostivý, že každému dáva dosť času na pokánie. Prvý svet naozaj nemusel zahnúť, aj oni mali dosť času na pokánie. Zvest o záchrane v korábe hlásal Noé dosť dlho. Škoda, že toto ústretové gesto Božej milosti neprijali a preto všetci zahynuli - len osem duší bolo zachránených. To bola tragédia prvého sveta.

Božie súdy sú znova na obzore: "A terazšie nebesia i zem sú odložené tým istým slovom a opatrujú sa pre oheň v deň súda a zatratenia bezbožných ľudí" (2Pt 3,7). Na našej planéte žije dnes asi 6 miliard ľudí. Koľko ich bude zachránených, keď prídu ešte raz Božie súdy?

Zvest o záchrane ľudstva v krvi Kristovej sa hlása už takmer 2000 rokov. Málo ľudí z tohoto obrovského množstva sa dnes priznáva k Bohu. Len v malom percente prišli ľudia pod gótsky kríž vierou uznať a prijať Pána Ježiša za svojho Spasiteľa. Tá nádherná šanca záchranu je stále ešte k dispozícii. Všetci kazatelia - evanjelisti po celom svete hlásajú: Kristus je tým novozákoným záchranným koráborom. Každý, kto uverí celým srdcom v neho, bude spasený - ostatní zahynú pre svoju neveru!

Čas, kedy Boh začne súdiť tento svet, istotne príde. Najskôr však volá všetkých k pokániu... Milý priateľ, bol si už pod krížom pre ospravedlnenie? Vyznal si Pánu Ježišovi svoje hriechy? Ak nie, urob to hneď, len tak môžeš byť zachránený!

Pavol Kulačík

Duch doby

a cirkve

(dokončení z minulého čísla)

Jestliže před lety pokulhávali křesťané za duchem doby aspoň o dobrých deset let, chceme se dnes spoluúčastnit všeho. Jen nebýt jako křesťané nápadní, jen nevybočovat z řady, nelížit se.

Přizpůsobení se duchu doby se přitom neprojevuje hlavně v oblečení anebo jiných vnějších projevech, ale v strukturách myšlení a jednání, přizpůsobených světu. Jindy si vytváříme jakýsi imaginární křesťanský svět a odmítáme mít jakýkoliv vliv ve společnosti. Vzniká dojem, že příkázání v Bibli byla dána jen křesťanům - fatální nepochopení, ústíci do pasivity a snahy vyklidit pole. Právě to je cíl sekularizovaného světa, vytlačit církev z veřejnosti a odsunout ji na vedlejší kolej. Tam se pak zaměstnáváme vedlejšími vnitřními problémy církve a nevidíme, že žádný národ nemůže existovat bez poselství evangelia a nového života v Kristu.

2. Humanismus

Svět, ve kterém žijeme, není jen sekularizován. Je dále poznamenán humanismem. Humanismus, jehož kořeny jsou v epoše renesance, staví člověka a jeho potřeby do centra veškerého dění. Člověk je sám sobě první a poslední instancí a autoritou. Všechno se točí jen kolem něj a jeho smyslu. Je narcisticky zamilován sám do sebe.

Výrazem humanismu dnešních dní je vzrůstající *individualismus*, na který si nařikají dokonce i sami nekřesťané. Jednočlenné domácnosti hovoří výmluvnou řečí (v Německu cca 6 miliónů). Nermalou měrou k tomu přispěly

moderní psychologické školy (např. humanistická psychologie seberealizace). Každý si upravuje život tak, jak se mu to hodí. Ekonomika se tomu přizpůsobila. Je zde slovní hříčka - zní "ego nomics", což je management zaměřený na individuální potřeby zákazníka.

Všechno je podřízeno vůli a přání lidí. *Hedonismus*, tzn. uspokojování vlastního štěstí a hledání požitků ve vnějším projevem zaměřením na člověka. "Člověk si přece jinak nic nedopřeje..." - kolikrát to dnes slyšíme. Moderní sociologie hovoří o "společnosti zážitků": Člověk chce stále něco prožívat a tím se točí čím dál víc kolem sebe. Zábavní parky zvyrazňují touhu po požitku a rozkoši. Trvalým zaměřením na sebe však u mnoha lidí dochází stále častěji k depresím a psychózám - dožívají se do spirály smrti egocentrického myšlení.

Paralelně k tomu se vyskytuje stále častěji se vyskytující *ústup* do individuální subkultury jednotlivce. Člověk se uzavírá do vlastních čtyř stěn a nechce být rušen. Rostoucí obrat z prodeje videorekordérů, z provozu telefonních poraden, z prodeje chipsů a jídel přes ulici jsou jasnými znaky rostoucí izolace. Rozšiřují se služby zásičkových obchodů a služeb do domu. Lidé přestávají umět žít ve společnosti s jinými, stávají se samotáři, nedají si nic říci, stahují se sami do sebe. Egoistická společnost už neprožívá obecenství. Každý chce být přihlížejícím, divákem, ale nikdo nechce nést odpovědnost za jiné.

Rovněž teologie a cirkve jsou zasaženy humanismem. Ve výkladech Bible se mluví o hlubokých psychologických zkušenostech á la Eugen Drewermann. I pohled na náboženský knižní trh tento trend potvrzuje: Nejprodávanejší tituly

se zabývají světem lidských potřeb. Jedna americká studie nedávno prokázala, že většina evangelikálních kázání se dnes točí kolem člověka, Bůh a jeho přikázání jsou jen někde na okraji. Jsou navíc rozbředlá, bez moci a bezzubá. Každý se chce zavděčit všem. Ve sboru stěží ještě najdete spolupracovníky ochotné převzít odpovědnost, zato je však hodně diváků za plotem. Stažení se do vlastní ulity se projevuje i tak, že si lidé nedají staršími nic říci. Často slyšíme: "Co je jim po tom!" Dokazuje to však jen zbožné sobectví "věřících".

Rostoucí individualismus se projevuje také mizejícími vazbami na církev. Mnohem častěji než dříve jsou lidé ochotni střídat různá společenství. K tomu přistupují různé subkultury ve sborech, které žijí vedle sebe bez jakýchkoliv vztahů. Jiní přestali chodit do shromáždění a každou neděli doma sledují televizní přenos bohoslužeb přes satelit. Bohoslužby samy se změnily v zábavnou show anebo v konzumní zážitek: chci se nechat (jinými) obsloužit.

3. Spiritualismus

Z předchozího výčtu vůbec nevyplývá, že by moderní člověk nebyl nábožensky založený. Je tomu spíše naopak. Ze zklamání ze studeného ekonomického myšlení a z racionalismu se (post)moderní současník znovu vrací k nadpřirozeným hodnotám a stává se znovu "spirituální".

Charakteristickým rysem tohoto obratu je návrat k *uhlazenosti* a pohodlnosti. Po ideologickém opojení 70. let s "demos" a dlouhými vlasy se opět dnes vrací "softies". Do módy přichází měkké a oblé tvary a to zdaleka nejen u automobilů. V médiích se začínají objevovat filmy o vlasti, o tribunech lidu a rodinné seriály. Hudební scénu cha-

rakterizuje jemný rock. Romány Rosamundy Pilcherové nejsou prodejními šlágry náhodou. Totéž platí i o fantastických příbězích. Letí vlna útulnosti, romantiky, pocitů, nostalgie a pohodlí. Patří k tomu domácí zvířata a nejrůznější formy meditací. Řeč se zjemňuje: "nějak", "šfulec". Generace gumítků miluje "sametové" a "plyšové" věci. Kreslené trikové filmy se nedělají pouze pro děti, ale v poslední době i pro dospělé. Mladí dnes bydlí pokud možno co nejdále doma (syndrom mámina hotelu). Lidé se vyhýbají kontroverzím, štítí se střetů.

Za tím vším vězí touha po teplu, po ráji. Úspěch románu "Sofiin svět" lze sotva jinak vysvětlit: znejistělý člověk 90. let si opět klade otázky o posledních věcech, hledá smysl ve světě, který smysl ubíjí. Lidé nechávají druhé být, tolerují s nebezpečnou lhostejností hodnoty jiných. Na první pohled to vypadá velice pokrokově. Ale člověk už nedokáže nic obětovat, nemá žádný názor. Přestávají existovat "realizátoři přesvědčení".

Vlna New Age byla rovněž hnutím proti osvícenství a chladnému materialismu. Tisíce hledaly svou spásu v transcendentnu a v rozšíření vědomí - mimo etablované církve a svobodných církví. Kniha o Ježíši a andělech patřila k bestsellerům na náboženském knižním trhu - nutno ovšem dodat, že jejich obsah neměl s Bibli nic společného.

Tato novodobá rádooby dobromyslnost se v nejrůznějších formách projevuje i v církvi. Sotva se ještě vedou spory o pravdu, jak tomu bylo ještě v 60. letech. Učení se vůbec dostává mimo hru, je považováno za něco zastaralého a zaneseného prachem. Na jeho místo nastupuje zkušenost a zážitky, zvláště v charismatickém pojetí

zbožnosti. Citům se dává prostor bez kontroly. Mluvíme o jemném kázání bez kontur. Při bohoslužbě má být vše přítomné - cítit se dobře dostává nejvyšší priority. Křesťanská nakladatelství se přizpůsobují tomuto trendu a nabízejí analogická literární díla - pouze s křesťanským nátěrem. V misijních společnostech se pak setkáváme neustále s týmiž náky: absence charakteru služby při získávání lidí, nedostatek ochoty trpět a málo duchovní stálosti.

Možná, že je tato analýza církve poněkud přehnaná. Ale bylo by to také příliš málo, přizvukovat Kassandrinu volání světa o zlé situaci. Přesto však zůstávají i v našich bratrských sborech některé tendence zřejmě otevřené. Zde je třeba v souladu s Písmem vyvinout vpravdě biblický a tím *alternativní životní styl*, který se myšlením a jednáním nepřizpůsobuje současným dobovým proudům, ale bere vážně Boží příkazy. K tomu je příkazem dne, abychom podlédali nich "ryze" a upřímně žili jako příklad.

V této velké výzvě můžeme obstát zase jen *společně*, ne jako individualisté. Tím dostává církev Pána Ježíše v sekularizovaném, humanistickém a zjemnělém světě neuvěřitelně velkou odpovědnost. Je nositelem naděje umírajícímu světu. Lidé musí na našem životním stylu poznat, že "nejsme ze světa", i když oběma nohama stojíme "na světě". Moderní, sekularizovaný a humanizovaný člověk touží po duchovních hodnotách - a je nesmírně nutné, aby jeho touha byla uspokojena u Ježíše Krista.

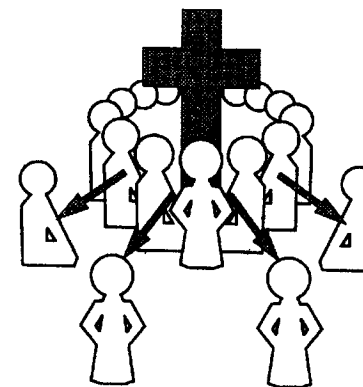
Dr. Stephan Holthaus - Die Botschaft

Duch doby se dnes více než kdy jindy vkrádá i do našich sborů - rozkládá je a činí bezmocnými. Ve jménu demokracie dokážeme diskutovat a pochy-

bovat o tom, co je v Písmu naprosto jasně řečeno - ve jménu humanismu podporujeme individualismus a ve jménu bratrské lásky tolerujeme nebiblické postoje jiných. A když už dokážeme rozpoznat pravdu, chybí nám odvaha a chuť se za ni bit. Místo abychom neohroženě vystoupili a bojovali za ni, jako to činili naši otcové, stahujeme se do ústraní, do svého imaginárního vysněného "křesťanského" světa a tiše meditujeme o "tomto zlém a převráceném světě". A přitom právě tento svět potřebuje naši zvěst o proměňující moci Pána Ježíše a příklad života odvahy víry, který se nikdy nesníží k tomu, aby lidem říkal to, co rádi slyší. Kéž v nás tato analýza vyvolá touhu opět začít zcela vážně žít život následovníka Pána Ježíše. A kéž nám Pán dá kromě touhy i moc žít takovýto život.

přípr. T. Pala

Může Pán Bůh požehnat našemu sboru i v současné době? Máme touhu zcela vážně žít jako následovníci Pána Ježíše? Jsme soli této země a světlem tomuto světu?

Sbor jako tajemství

Dokončení

Tělo je darem nikoliv pro svět, ale pro nebesa. A tam, v nebeském světě, dojde k svému doplnění a cíli. Přesto zde na zemi údy těla se ve svých darech a službě cvičí, aby pak v nebeském světě mohli v plnosti vykonávat svěřené úlohy.

Do nebeského světa patří andělé, knížatstva a moci (Ef 3,10). To nejsou démonské bytosti, protože ty nemohou chápat tajemství Kristovo. Pro satana bude pohled na Církev jako tajemství vždycky zakrytý. Ale andělé mohou do tohoto tajemství vejít. Když Pán Bůh si to předuložil, andělé ještě nebyli stvořeni. Ale nyní jim toto tajemství zjevil. V období tisíciletého království oslavené Tělo Kristovo bude mít určitým způsobem spojení ve své službě se světem andělů. Pavel napsal: "Zdaliž nevíte, že anděly soudit budeme?" (1K 6,3) Všeobecně svět andělů, knížat i moci v nebeských místech hledí na Církev, Tělo Kristovo, aby poznali rozličnou Boží moudrost. Ti, kteří byli přítom, kdy byla stvořena země a radovali se, když byl člověk stvořen k obrazu Božímu, jsou nyní povinni učit se něčemu, co až doposud bylo mimo jejich službu.

Proto musíme myslet na naši zodpovědnost. Co vidí andělé, když se Tělo Kristovo shromažďuje jako místní sbor? Vidí rozmanitou moudrost Boží? Vidí, jak pracuje duchovní organizmus vedený Duchem Božím? Vidí vzájemné působení darů milosti, které podle Ef pocházejí od Hlavy? Vidí slávu Boha i Krista uprostřed shromáždění Božího? Vidí, že Hlava, která je v nebesích, je reálnou hlavou místního sboru? Jsme

skutečně tělem Kristovým? Nejenom že jsme, ale máme jím být!

Když se na různých místech setkávají "skupinky" (domácí shromáždění), je na místě, abychom se ptali: jak vidí sami sebe? Jsou skutečně Tělem Kristovým, nebo zájmovou společností? Slyšíme nejčastěji takovou odpověď: "Shromažďujeme se zde jako křesťané, zpíváme, modlíme se a zabýváme se Božím slovem." V Izraeli to lidé také dělali. Ale nám dal Bůh mnohem více. Bylo to něco mimořádného, když Duch Boží zjevil našim otcům víry pravdu o Kristově Těle. Museli říci: "Chceme být prakticky Božím shromážděním, Tělem Kristovým, věříme ve skutečnost Hlavy, v práci Ducha svatého, věříme, že nám dal dary k budování svého Těla, že Tělo Kristovo má nebeské povolání, a tam, v nebesích, se zjeví jeho plnost a dokonalost."

V listě Ef 1,22.23 Pavel říká, že Bůh určil Pána Ježíše jako Hlavu nade vším (tj. toho, co bylo stvořeno), i nad církví, která je Jeho Tělem. Ustanovil Hlavu všeho, Toho, který je "plností všeho, který sám všechno ve všem naplňuje" (v. 23).

V této pozici slávy, kterou dal Bůh svému Kristu a nikoliv svému Synu (jistě On je navěky Božím Synem - ale zde nevystupuje jako Syn, ale jako oslavený člověk - Ježíš Kristus), povýšil předivné lidské stvoření. Boží Syn se stal člověkem, ponechal si své členství a nevrátil se do nebes jako duch Syna. Při Jeho vstoupení na nebesa vešel do nich člověk a zůstal tam oslavený a povýšený nad světem andělů. Andělé neviděli ještě v nebi člověka a oslavují Ho. Bůh povýšil Ježíše Krista jako člověka do pozice Syna Božího, kterému je vzdávána božská čest. Jako věčný Boží Syn ji vždycky měl. Nyní

však nebeské bytosti poznaly, že On nemá zůstat sám a ani není sám. Má na zemi své Tělo. Oni vidí, jak se to Tělo chová zde na zemi. Na Něho Bůh přenesl spravování časů. Nejenom spravování zemských věcí - to dělali králové Izraele - ale On řídí nebeský svět, protože mu byli podřízeni všichni obyvatelé nebes. On se stal Hlavou Církvě, aby se v ní konalo všechno podle Boží vůle dokonalým způsobem. Boží zásada je, aby sbor (shromáždění) již nyní na zemi byl tím, čím bude v budoucnosti.

V listě Ef 5. kapitole Pavel píše: "Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni," čímž byl sbor spasený jako jednotá, "aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo" (5,26). To probíhá nyní, "aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony" (5,27). Duch Boží vykonává svůj výchovný úkol v Božím shromáždění.

Ve sboru se všechno musí konat podle Božího řádu, tehdy Duch svatý běře od Hlavy slova pokynů a my je vykonáváme. Pavel na to poukazuje v 1K 14. kapitole, kde mluví o působení darů v církvi. Všimněme si, že Pavel mluví o sejiti celého sboru: "A protož, když by se sešla církev spolu..." (v.23). Můžeme organizovat setkání v rodině, mládežnické skupiny, setkání bratří či sester, ale to všechno není tělo Kristovo; až tehdy, kdy se sejde sbor, se shromáždí Tělo Kristovo, až tehdy nás zavazuje řád Kristova Těla. Když myslíme na tajemství Kristovo, vidíme, že je tragické, když toto tajemství není ve sborech úplně známé a doceněné. Některé sbory by se chtěly shromažďovat podle vzoru i metod platných ve světě.

My, Tělo Kristovo, budeme vytrženi ze země do nebeských prostor, aby-

chom se pak zjeví s Kristem: "Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě" (Ko 3,4). Potom se tajemství Boží vůle zcela vyplní a v Kristu se všechno sjednotí, co je na nebesích i co je na zemi. A tam, v nebesích, budeme realizovat Boží záměry. Bude to něco úžasného, když se Kristus zjeví se svým Tělem a ukáže se to, co částečně již víme a prožíváme.

Uvědomme si, jak vážné je shromažďování se sboru, že to není diskusní klub ani spřátelení se s cílem náboženského působení. Ve sboru se ukazuje to, co si Pán Bůh předuložil před ustanovením světa. Nebeský svět andělů hledí na to a chce na nás poznávat Boží moudrost. Sláva Kristova se má již nyní zjevovat v shromáždění, v němž působí jeden Duch ve všech údech Těla.

Na závěr si všimněme vážných slov apoštola Pavla: "...až bychom všichni dosáhli jednoty víry" - nejde o víru spásitelnou, ale o víru jako poznání - "a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měfeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí... Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce" (Ef 4,13-16). Bůh dá Tělu Kristovu sílu k zachování i moc k budování se, ale my musíme k tomu dát prostor v posvěceném těle, s posvěcenou myslí i vůlí. Ať nám to Bůh daruje ve své milosti.

Podle W. Pfeiffera v *Laska i Pokoj* 3/96
připr. Ján Ostrolucký

*** Dábel se obává lásky
jednomyslné církve.**

Kapitulácia ako víťazstvo

Až dôverne poznáme prípad mladšieho syna z podobnenstva v L 15, 11-32, a nie zbytočne sme ho označili prívlastkom márnotrtný. Vnímame plázivosť jeho previnení ako procesu, v ktorom sa z dôstojného syna postupne stáva syn neoprávnenej požiadavky neodpracovaného podielu, syna odchodu z domu chleba a otcovej lásky, syna premrhania všetkého, čo dostal ako dar až po syna potupného hladu v cudzej krajine pri stáde sviň.

Nespozorovanie hriechu silne kontrastuje s poznaním nášho stavu, v ktorom sme sa ocitli: náhle akoby zasiahnutí bleskom spoznávame pravú podstatu hriechu. A ona je vždy nadosobná: naším hriechom vždy strhávame do priepasti zahynutia aj iných, dotykame sa iných - našich otcov, bratov, sestier, ľudí zo sveta... Prestupujeme Boží poriadok, a v ňom útočíme na Božiu zvrchovanosť a Boží majestát.

Možno by sa nám podarilo obhájiť i vysvetliť správanie sa mladšieho syna. Možno by sa nám podarilo vysvetliť a obhájiť aj naše hriešne konanie pred ľuďmi. Božie svetlo i Božia moc, ktorá sa nás v istom okamihu života dotýka, zasahuje nás v našej dobre ukrývanej podstate a dopadá lúčmi až na našu nahotu, nám nedovolí baliť hriech do klamlivých pozlátok. Zisťujem, že už nemám nič, žiaden argument, ktorým by som sa chcel brániť, ktorým by som chcel vysvetlovať... Viem však veľmi jednoznačne, že všetkým tým, ako som zmýšľal, ako som konal, hrešil som predovšetkým a na prvom mieste proti

nebu! Až v tomto poznaní pravdy a zároveň v jej plnom prijatí sa môžem rozísť s mojimi starými myšlienkovými postupmi, ktoré viedli k činom. Poznal som sa a v tomto poznaní, v tomto totálnom odhalení som musel kapitulovať. Niekedy je to pri stáde sviň, inokedy pri hlase proroka: Ty si ten muž! Vždy však v zistení, že to poslanie, ktoré Boh do mňa ako do syna vložil, som vo svojej krátkozrakosti a svojvoľnosti pošliapal a dostal som sa až nad priepasť zahynutia. A práve tu obráť o všetky moje práva a nároky vnímam všetky svoje previnenia i široko nado mnou rozprestretú Božiu milosť, aby som vstal zo svojho ležoviska, svojho zomierania a šiel - tam, kde môj zostup započal. Všetko napraviť. Pokáním, roztrhnutým srdcom smerom k Bohu i smerom k všetkým tým, voči ktorým som sa previnil. Len tento postoj je zachraňujúci a vedie k novým víťazstvám. Vstaň z mŕtvych ty, kdo spiš, a zaskvie sa ti Kristus!

Prípad mladšieho syna sa opakuje a toto opakovanie s happy endom je možné len preto, že máme obháju u Otca Ježiša Krista - Spravodlivého, ktorého krv nás očisťuje od každého hriechu.

Zasvietila nám v plnom jase táto Božia skutočnosť pripravená pre nás, pre naše spasenie žité v bázni a v chvení. V našom posväcovaní, bez ktorého nikto neuzrie Boha?

Miroslav Bielik

Najväčšia chyba je nebyť si žiadnej vedomý

Žalm nášho života

*Ty si nám večným príbytkom, Pane,
prameňom nášho pokoja, blaha,
skrytí sme v tvojej bezpečnej schrane,
istá je nášho života dráha.*

*Od vekov trváš naveky stály,
Stvoriteľ náš si, zeme i neba,
človeka, čo sa od Teba vzdialil,
k sebe zveš, dáš mu, k šťastiu čo treba.*

*Čo v očiach Tvojich tisíc je rokov?
Sú jak deň, ktorý uplynul včera.
Naše dni plynú vodami tokov,
čas ich jak trávu zoľatú zbiera.*

*Hynieme tarchov našich previnení,
čo rozniecujú plameň Tvojho hnevu,
vzhladame k Tebe v duše rozochvení
a bolestne znejú zvuky nášho spevu.*

*Dni našich všetkých liet je sedemdesiat
a osemdesiat, ktorých v sile čtíme:
ich chlúbou márnosť, trudná práca zve sa,
čo rýchlo minie a ta zaletíme.*

*Kto pozná Teba, presvätý Bože,
ktorý znáš srdcia, hlbiny duší,
kto Tvoju veľkosť pochopiť môže,
bát sa, ctiť vie Ťa, ako sa sluší?*

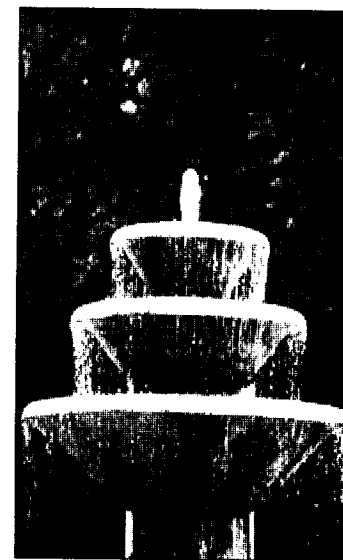
*Nauč nás naše žitia dni rátať,
múdrosťou Tvojou zjasni nám umy,
navráť nás k Sebe, k cieľu daj chvátať,
zľutuj sa, odpusť, od hriechov umy!*

*Nasýť nás láskou svojou hneď ráno,
rozosvieť v duši svetlo radosti,
vchádzať daj do dní plesania bránou,
obveseľ srdce, šťastím uhosti!*

*Pri sluhoch svojich Tvoje zjav dielo,
zaskvej sa Tvoja v rode ich sláva:
Teba nech všetkým vyznajú smelo,
život ich Tebe chválu nech vzdáva!*

*Skláňaj sa, Otče, k nám vždy lúbezne,
upevni slabé dielo našich rúk,
vďaka nech detí Tvojich ľúbe znie,
slávi Ťa vrúcnych piesní chvály zvuk!*

Ján Hudec

Misia bratského hnutia vo svete

Rím - jún 1996

Bratské hnutie malo hneď od svojho zrodu *misijný charakter*. Prv ako došlo k prvému verejnému zhromaždeniu bratského zboru v novodobej histórii Cirkvi - v máji 1830 v Dubline - vypravil sa jeden z jeho priekopníkov, "otec misie viery", A. N. Groves so svojou manželkou a troma deťmi (v júni 1829 z Anglicka) na nesmierne ťažkú a pre celú jeho rodinu tragickú misiu do Bagdadu.

Za viac ako 160 rokov odvtedy *bratská misia vo svete* rozrástla sa do veľkého rozsahu. Pôsobí vo viac ako 100 krajinách a jej výsledkom sú státisíce Kristovi oddaných kresťanov. Vysoký podiel jej misionárov na celkovom počte príslušníkov bratských zborov v materských krajinách (okolo 1 %) je v histórii kresťanskej misie ojedinelý a i v súčasnej dobe asi neprekonaný. Presnejšie ho nemožno uviesť, lebo bratské zbory nikdy nevedli evidenciu svojich príslušníkov.

Nevýhodou misie bratského hnutia až doteraz však bolo *slabé* alebo nijaké *spojenie medzi jej pracovníkmi*, ako aj medzi *zbormi* v jednotlivých krajinách, ktoré bolo veľmi živé v novozákonnej dobe.

Pán Boh vložil do srdca niektorých bratov túžbu *vytvoriť* takéto *spojenie medzi bratskými misionármi aj zbormi v rôznych krajinách sveta*.

Základ tohoto snaženia bol položený v roku 1990 v kanadskom Vancouveri. Tu sa v letnej biblickej škole stretlo 45 bratov z 8 krajín štyroch svetadielov (bez Afriky). Zamýšľali sa spoločne nad históriou i budúcnosťou bratského hnutia a založili tu *medzinárodný podporný výbor* na spojenie medzi bratskými

misiami aj zbormi v rôznych častiach sveta. Pre stále širšie dosahovanie tohto cieľa rozhodli sa *usporiadať každé 3 roky medzinárodnú bratskú konferenciu* a uvažovať na nej spoločne o *bratskej misii vo svete*.

V júni 1993 konala sa v Singapúre po 7 dní **I. medzinárodná bratská konferencia o misii**. Mala 4 hlavné časti: biblicko-teologickú, historickú, ideologickú a praktickú. Prišli na ňu biblickí učители, misionári a bratia i sestry z domácich zborov. Na konferencii sa zúčastnilo 192 bratov a sestier z 22 krajín, z toho 83 zo Singapúru. Téma konferencie bola: *"Príspevok bratov k svetovej misii Cirkvi"*. Nad ňou prítomní uvažovali na spoločných zasadnutiach na základe referátov prihlásených biblických učiteľov a misionárov - i v pracovných skupinách, ktorých bolo v štyroch oblastiach dovedna 23. Okrem toho boli podávané krátke správy o stave bratskej misie a zborov v jednotlivých krajinách.

V dňoch 17.-21. júna 1996 konala sa v Ríme **II. medzinárodná bratská konferencia o misii**. Zúčastnilo sa na nej viac než 250 bratov a sestier z 52 krajín všetkých svetadielov. Vzhľadom na pomernú blízkosť miesta konania konferencie (a tým únosné cestovné výdavky) i na pranie a srdečné pozvanie usporiadateľov (bratov z Talianska) mohli sa na nej zúčastniť aj pisatelia tohto článku. Téma konferencie bola: *"Nové obzory v misii."*

Program konferencie, ktorá sa konala v angličtine, bol veľmi bohatý. Po prítomom a otváracom zasadnutí v pondelok večer boli ďalšie štyri dni od rána

do večera i do noci (21,00 hodín aj neskôr) naplnené preberaním uvedenej témy, ako i jej širších súvislostí.

Po raňajkách bolo vždy *biblické štúdium o misii z knihy Skutkov ap.*, ktoré viedol brat Daniel Herm, bývalý riaditeľ Misijného domu a biblickej školy vo Wiedeneste. Potom sa do obeda vo dvoch spoločných zasadnutiach preberali nasledujúce čiastkové témy: 1. *Výzva k svetovej misii*. 2. *Vedenie zborov a misie - ako pracuje v rôznych kultúrach*, 3. *Výzva mládeže*, 4. *Ako zasiahnuť mladé pokolenie?*, 5. *Práca milosrdenstva*, 6. *Pracujeme spolu pre spoločný cieľ*, 7. *Podnecovanie, získavanie, príprava, rozmiestňovanie a pastierska starostlivosť o misionárov*, 8. *Odpoveď na volanie po pracovníkoch*, 9. + 10. *Výzva mesta I + II*. Referáty k nim malo spolu 19 bratov. Okrem týchto zasadnutí boli *stretnutia v pracovných skupinách* - v dvoch prúdoch dovedna na 19 tém. Po tri večery boli *správy o bratskej misii a zbormi v jednotlivých krajinách* - vždy s nasledujúcou modlitbou za misiu a zbory z predchádzajúcej správy. V jedno popoludnie sa predstavili *medzinárodné a regionálne bratské misijné agentúry*. Niektoré mali tu svoje výstavky.

Konferencia končila v piatok popoludní *spoločným slávením Pánovej pamiatky* a večer záverečným rozlúčkovým zasadnutím. Ovzdušie konferencie bolo naplnené *vedomím Božej prítomnosti* a *presýtené bratskou láskou, radosťou* zo stretnutí bratov a sestier z veľmi vzdialených krajín i odlišných kultúr a spoločne *zdieľanou túžbou po rozšírení a zúčinnení bratskej misie doma i všade vo svete*. *Urobme ju trvalým predmetom svojho záujmu, modlitieb i úsilia* vo vedomí blízkeho príchodu nášho Pána.

K zamyšlení a zaujímavé faktografii bratra Janka Hudece bych rád pripojil ešte pár postřehů a osobních dojmů.

Konference pro nás představovala velmi obohacující obecenství se známými i neznámými bratřimi a sestrami ze všech kontinentů. Společným životním zaměřením těchto lidí je láska k Pánu Ježíši a z ní vyplývající touha všemi dostupnými prostředky pomáhat neobraceným lidem, aby také oni mohli poznat Pána Ježíše a poté se postupně zapojit do služby Jemu.

Má-li však být misijní práce účinná, pak kromě pevného biblického základu musí probíhat v podmínkách pravdivého pochopení prostředí, ve kterém lidé žijí (abychom "Řekům nebyli Židy a Židům Řeky" 1K 9,19-23).

V tomto směru mě velmi zaujal "vhled" některých bratřů jak do uplynulých desetiletí, tak především do současného stavu společnosti, v níž žijeme. Precizní poznání hodnot, na které se lidé orientují, vztahů, které panují ve společnosti, a také pravých příčin toho všeho nám totiž pomůže hledat cesty k současným lidem, dotýkat se jejich nehlubších potřeb a přitom jim podávat nezměněné pravé evangelium v takovém kontextu, aby mu mohli porozumět a přijmout je. Jak bylo z referátů zjevné, věcné rozbory situace, které pomohou najít schůdné cesty k lidem, pochopitelně není možné dělat "od zeleného stolu" bratských porad, ale pouze na základě každodenního kontaktu s nevěřícími lidmi v jejich prostředí, na základě modliteb za rozeznání důležitých věcí a na základě studia Písma.

Pozoruhodné bylo zjištění, že v mnoha oblastech díla Páně pracují vysoce kvalifikovaní věřící, kteří pak dělají svou službu velmi účinně a mohou

pro její rozšíření také vychovávat další. To ovšem mnohdy znamenalo, že ostatní věřící ve sborech museli tyto pracovníky pro určitou službu uvolnit, dovolit jim dostatečnou přípravu a pak je také náležitě podporovat.

Řekl bych, že jedním z nejsilnějších dojmů celé konference bylo pro mě pozorování zvláštní vnitřní jednoty v široké rozmanitosti forem. Obojí, tedy vnitřní jednotu i rozmanitost forem se projevil jak v konferenčních příspěvcích, tak i v osobních rozhovorech.

Kde lidé milují Pána Ježíše a chtějí s plným nasazením sloužit lidem ke spáse, tam vyrůstá otevřenost a zdravá tolerance k tomu, že jiní mohou různé věci dělat jiným způsobem; a přesto s Pánovým požehnáním, ze kterého se můžeme společně radovat.

S touto bratrskou otevřeností a zdravou tolerancí úzce souvisí ještě jedna skutečnost, která pro nás byla dosti překvapivá: jak přímo tito vyzráli misijní pracovníci hovoří o nešvarech, které se leckde v bratrském hnutí zahnízdily. Ukazuje se, že ve všech světadílech jsou v bratrských sborech překvapivě stejné problémy...

Inspirován tímto setkáním s mnoha upřímnými věřícími lidmi z bratrských sborů celého světa bych si moc přál, abychom i my v naší zemi zvedli oči a učili se před Pánem hledat nové cesty k neobráceným lidem. Někteří věřící v naší zemi, žel, podlehli přesvědčení, že lidé u nás prý už evangelium nepřijímají. Historie i současnost misie potvrzuje, že šíření evangelia nikdy nebylo snadnou záležitostí a nikdy se neobešlo bez obětí. Někdy to byly oběti majetku, zdraví či života; v našem případě by se na oltáři měly objevit možná spíše naše vlastní představy a pořadí hodnot.

Ján Hudec a Pavel Vopalecký

DOMÁCÍ

KROUŽKY

Obecenství je důležité

Společný život prvotních křesťanů byl charakterizován čtyřmi prvky, v nichž "zůstávali". Bylo to: učení apoštolů, obecenství, lámání chleba a modlitby (viz Sk 2,42). Jejich touha po obecenství vyplývala už z toho, že se scházeli **denně**, a to v chrámě a po domech (v.46).

V našich sborech hraje učení apoštolů a lámání chleba velkou roli, modlitba je zpravidla poněkud slabší - ale tyto tři prvky mají pevně organizované místo ve shromážděních. Pokud jde o obecenství, zdá se, že někdo očekává, že vyplyne nějak "samo sebou". Sice se povzbuzuje při pozvání a návštěvách k pěstování obecenství, ale intenzivní potřeby osamělých, nově obráčených, hledajících a zájemců obvykle nebývají dostatečně uspokojovány.

A přitom je obecenství právě to, co dnešní člověk hledá. Je přesycen akcemi a programy s vysokou kvalitou, těžko však hledá někoho, kdo reaguje na jeho osobní otázky a potřeby. Proto je dobrá nabídka obecenství naší dnešní velkou šancí.

Domácí kroužky v Bibli

Křesťané v Jeruzalémě se scházeli po domech k lámání chleba (Sk 2,46), aby byli poučováni apoštoly (5,42) a ke společným modlitbám (12,12). Tyto malé přehlednutelné kroužky značně velkého jeruzalémského sboru měly charakter domácích sborů. Velká sejití v chrámě (2,46; 5,42) od počátku pronásledování už nebyla možná.

V Efezu Pavel učil "veřejně i po domech" (Sk 20,20). Po dva roky **denně** učil "učedníky" ve škole Tyranově (19,

9-10). V Římě Pavel oslovuje dva kroužky, které se setkávaly zřejmě v domech, a které možná tvořily i domácnost (Ř 16,14-15): "... i bratry, kteří jsou s nimi..." a "a všechny svaté, kteří jsou s nimi".

V Korintě se výslovně vyzvedá společné sejití **celé** církve (1K 11,18; 14, 23), takže z toho musí plynout, že se věřící scházeli i v menších skupinách. Tyto "domácí kroužky" byly místem, kde se samozřejmě i ženy v přítomnosti mužů modlily a prorokovaly (1K 11,5; sr. Sk 21,9), což jistě nepochybně přispělo rozhodujícím způsobem k jejich duchovnímu růstu.

Souhrnem lze říci, že v novozákonní době očividně mimo společných sejití celého sboru existovaly doplňující kroužky s rozdílnými cíli. Jedním z těchto cílů bylo s určitostí **obecenství**.

Cíle domácích kroužků

V zásadě má dnes téměř každý sbor malé skupiny se speciálními cíli, např. mládež, sesterská hodina, pěvecký sbor, scházení seniorů, biblické vzdělávání pro mladé lidi. I vůdčí kroužek (sejití starších, bratrská hodinka) mají tento charakter, právě tak jako skupiny spolupracovníků (např. pro besídku či starost o knihy).

Největší deficit obecenství se projevuje tam, kde někdo propadne "sitem" těchto přirozených aktivit. Často se to týká obzvlášť lidí, kteří by měli být do sboru integrováni.

Tematicky zůstávají pro domácí kroužky tři cíle: Učení, evangelium a modlitba. Chceme-li současně sledovat více těchto cílů, vzniká nebezpečí, že kruh ztratí na duchovní hloubce anebo že dokonce ztroskotá.

Vzpomínám na trapnou scénu, kdy někdo přivedl do našeho domácího

vzdělávacího kroužku cizí manželský pár a na konci dlouhé diskuse o rozvodech se názory úplně tvrdě rozcházely. Přivedený manžel byl povoláním advokát a vůbec nedokázal naše stanovisko pochopit!

K nástupu domácích kroužků se dobře osvědčily "dočasné" kroužky. Přitom se nabízelo 6 - 10 večerů s určitým tématem, např. pro křesťany kurs "učednictví", seminář o manželství ap., pro nekřesťany "hledací" kurs, seminář na aktuální otázky anebo též seminář o manželství. Neboť vzroste-li během tohoto kursu vzájemná důvěra, vznikne i touha po pokračování.

Základním cílem všech těchto kroužků musí být **budování církve**. Kroužky se nesmí v žádném případě orientovat na chod "mimo" sboru či dokonce "proti" sboru. Na druhé straně může být tato myšlenka budování uspořádána tak, že vzniknou jednotlivé "buňky" (modlitební, vyučovací, růstové), které svým intenzivním stanovením cíle a svou závazností církvi přinesou ovoce.

Výhody domácích kroužků

V jednom sboru to pověděli velmi výstižně: "Věříme, že změna života se uskuteční nejspíše v malých skupinách."

Asi před 20 lety se ve "WEGWEISUNG" objevila zpráva o domácím kroužku mladých manželských párů, která obsahovala následující pasáž: "Brzy jsme zpozorovali, že tento kroužek, který vznikl z potřeby obecenství všech účastníků, vedl k tomu, že náš vzájemný vztah byl ohleduplnější a závaznější. Měli jsme příležitost všechny manželské páry, se kterými jsme se při vzájemných pozváních setkali maximálně jednou ročně v domácí atmosféře, vidět ve velmi krátkých časových intervalech."

Lidé, kteří nově přicházejí do shromáždění, nalézají hned osobní napojení. Uvažováním nad Božím slovem jsou někteří povzbuzeni k tomu, aby si sami víc četli a studovali Bibli, poprvé se pomodlili ve větším kroužku anebo chápali duchovní věci z Pisma. Probudila se tak řada darů, mnohdy byla umožněna pomoc či duchovní korektura."

Domácí kroužky sehrávají velkou roli zvláště v duchovním růstu a vývoji duchovních darů sester od dob Korintské církve až dodnes. Zde se otevírá prostor pro vzájemné rozhovory, spolupráci a společnou modlitbu.

Přehledný počet členů domácího kruhu umožňuje osobní účast a přímluvu, společnou víru a modlitbu, společný růst ve vzájemné důvěře i v obtížných otázkách, pro vzájemné pochopení a pomoc v tíživých situacích, ale také příležitostnou radostnou společnou oslavu.

Nebezpečí domácích kroužků

V první řadě je to nebezpečí vytváření stran. Toto nepopíratelné nebezpečí vedlo bratry v době krize autority na konci 60. a v 70. letech k tomu, že od domácích kroužků odrazovali. Nelze ovšem přehlédnout, že toto nebezpečí hrozí principiálně u všech skupin v církvi, např. také v mládežích.

Prostředkem proti tomu je především podporování vědomí, že takové tělesné skupinové myšlení brání pozhébnání Páně a v konečných důsledcích škodí i vlastnímu domácímu kroužku.

Kromě toho nám musí být jasné, že různost je možná jen při současném závazném vedení sboru. Ve sboru nesmí existovat aktivita, za kterou by starší neodpovídali. Napětí lze již přede zamezit tím, že každá skupinka má závazné vedení, které je starším za svou činnost odpovědné v dohodnuté

formě. Domácí kroužky se také nikdy nesmějí stát samoučelné či dokonce náhražkou shromáždění. Domácí kroužek, který nespoluúčinkuje ve sboru, zpochybňuje sám svůj smysl.

Čím hlouběji je domácí kroužek založen, tím větší bude jeho duchovní růst. K čemu by byl kroužek, u kterého bychom neviděli duchovní růst? Jestliže vystupují do popředí lidské vztahy, jako je sdílení zážitků z dovolené, povídání o autech a o nejbližších oslavách a jestliže společníci se přijímají volbami, pak se to důležité už dávno ztratilo.

Nezávaznost se projevuje nedostatečně jasným stanovením cílů a tématiky, špatnou přípravou a samozřejmě i vnějšími projevy, jako je nepravdivost a nedochvilnost v setkáních. Takové domácí kroužky bohužel zpravidla dobré ovoce nepřinášejí.

Gerd Goldmann - Die Wegweisung
7+8/96
přel. T. Pala

MÉ
S
V
Ě
D
E
C
T
V
Í

Moje cesta k poznání a přijetí Pána Ježíše Krista byla dosti složitá. Složitá proto, že i můj život byl takový. Vyšla jsem z chudých poměrů a dosáhla jsem svým zapojením se do politické práce vysokého postavení. Pak přišel náhlý pád proto, že jsem poslechlá své

svědomí a odmítla bezpráví. Často slyším: "To je bývalá členka vlády, ta něčeho dosáhla." Proto bych Vám chtěla trochu popsat cestu, o které si mnozí myslí, že to byla cesta slávy, ale já na to ráda nevzpomínám, naopak lituji času, který jsem tomu všemu věnovala.

Narodila jsem se chudým rodičům. Když mi bylo 5 týdnů, otec zemřel a 42letá maminka zůstala se šesti nezaopatřenými dětmi. Byla to vzácná žena. Neprovdala se a žila jen pro nás. Pracovala do úmoru a přitom dbala, abychom byli čistí, poslušní, ve škole se učili, modlili se a v neděli vodila nás do kostela.

Když mi bylo čtrnáct roků, šla jsem do služby, nejdříve k sedlákům, později k pánům. V devatenácti letech jsem se provdala za dělníka, který byl oddaný komunista. To se psal rok 1939. Narodily se nám tři děti - 2 synové a dcerka. Po osvobození Sovětskou armádou se začala hned zakládat komunistická strana. Můj manžel mě požádal, abych na ustávající schůzi promluvila k ženám, aby se i ony zapojily do strany, která si dala za cíl vybudovat spravedlivou společnost, kde si budeme všichni rovni. Rovni s právem na práci, vzdělání, bydlení, na ochranu zdraví a pod. Bylo to velmi slibné a tak jsem promluvila, snad dost přesvědčivě, protože jsem byla hned na této schůzi zvolena za předsedkyni žen v obci. Pracovala jsem velmi nadšeně a obětavě a měli jsme v práci úspěchy, takže po dvou letech jsem byla zvolena do okresního výboru strany a po dalších dvou letech do krajského výboru. Politická práce se stala i mým zaměstnáním. Bylo mi poskytnuto politické školení na Vysoké stranické škole v Praze. Práce mě vyžadovala cele, ale já jsem obětovala

všechno, neboť jsem byla přesvědčena, že vybudujeme nebe na zemi. Tenkrát jsem opravdu nechápala, jaká to byla troufalost a pýcha. V té době byla strana i ekonomická situace v dosti velké krizi. Neplnily se dané sliby, a tak rostla mezi lidmi i mezi komunisty nespokojenost a autorita strany klesala. V roce 1962 jsem byla zvolena do ÚV KSČ a v roce 1964 jsem se stala poslankyní Národního shromáždění. Nikdy jsem nepomyslela, že já, kdysi chudé děvče, budu zasedat na Hradě ve slavném Španělském sále a spolupracovat s významnými osobnostmi: ministry, diplomaty i prezidenty. Byla jsem tou funkcí poctěna, ale vzhledem k těžké situaci jsem tyto funkce přijímala s pocitem velké odpovědnosti. Absolvovala jsem hodně schůzí na vesnicích, závodech i v kultuře. Lidé si stěžovali na mnoho věcí a žádali mne, abych v ústředním výboru přednesla to, co je trápí. Já, "nováček" v ÚV, jsem si dovolila jako úplně první vystoupit a o problémech lidí otevřeně mluvit. Navíc jsem řekla, že když strana vyhlášovala své velkolepé plány, jezdili vysocí funkcionáři o těchto plánech nadšeně hovořit. Když se však sliby neplnily, přestali mezi lidmi jezdit. Ihned jsem poznala, že se to mnohých dotklo, ale když viděli, že referát měl velký ohlas u členů ÚV, nevyloučili mne z funkce, což se tenkrát dělalo i za menší kritiku. Protože politická krize se stále zhoršovala, došlo v roce 1967 k "obrodnému procesu". Tenkrát se už vzchopila velká skupina členů ÚV a začali řešit situaci k spokojenosti lidí. Na vedoucích místech došlo k mnoha změnám. Měla jsem v té době značnou popularitu, a to vzhledem k mému odvážnému vystoupení na ÚV KSČ již v roce 1965. Snad právě proto jsem byla zvolena

místopředsedkyní Národního shromáždění. Tento proces byl ukončen vstupem sovětských vojsk. My, kteří jsme se vstupem nesouhlasili, jsme byli všichni odvoláni z funkcí. A navíc se po nás žádalo, abychom odvolali všechny rezoluce, které byly kdysi přijaty. Odmítla jsem a byla jsem zbavena všech politických funkcí. A tak jsem po 25 letech práce pro stranu byla během tří dnů zbavena všeho. V roce 1989 jsem byla sice rehabilitována, ale tomu jsem už nevěnovala pozornost, a přesto, že jsem byla zvána, abych pokračovala v přerušené politické práci, vše jsem odmítla. Poznala jsem, že všechna sláva je jen polní tráva. Vrátila jsem se k rodině a byla jsem ráda, že mohu vrátit dětem to, co jsem jim byla dlužna za celou dobu své politické činnosti.

Mysleli jsme, že už je vše za námi, ale opak byl pravdou. Ze strany jsem nebyla vyloučena jen já, ale i manžel a oba synové. Velice těžce a ponižujícím způsobem jsme hledali práci. Našla jsem ji po třech měsících v Martinovských mlékárnách, kde jsem utrpěla těžký úraz, po kterém mám dodnes následky. Navíc mi v jednom týdnu zemřeli oba synové a po půl roce manžel. To už jsem ale byla věřící a jakkoliv to bylo těžké, s pomocí Boží jsem to nesla lehčeji.

A jak jsem k tomu poznání došla? Jednou, když jsem pracovala na zahrádce, se u mne zastavila jedna žena, daly jsme se do rozhovoru a přišly jsme i k otázce víry. Myslela jsem si, že je katolička, ale ona řekla, že je křesťankou a že její víra je založena pouze na Bibli. Ptala se mne, zda mám Bibli. Po pravdě jsem řekla, že kdysi jsem byla příliš zaměstnaná a na Bibli nebyl čas a dnes že bych si ji přečetla, ale není zase k dostání. Nabídla mi, že mi Bibli

půjčí a později obstará. Dohodly jsme se, že si pro Bibli zajdu k ní. Když jsem k ní přišla, doufala jsem, že mi dá Bibli ve dveřích, ale ona mne velmi srdečně zvala dál, pohostila a skoro hodinu jsme měly biblický pohovor. Překvapilo mne, jak Bibli zná, a proto jsem se sama nabídla, že za ní přijdu, nebudu-li něčemu rozumět. Tak byly moje návštěvy častější a já poznala i její rodinu, kterou měla, musím říci, vzorně vychovanou. Její čtyři synové byli všichni věřící, žádný nekouřil, nepil a já to srovnávala se svou výchovou, kdy jsem na rodinu neměla tolik času a synové začali velmi brzy kouřit a vím, že to mělo vliv na jejich zdraví a možná i na jejich předčasnou smrt. Bylo mi u nich vždy dobře, a tak jsme se spřátelili. Protože jsem měla hodně dotazů na Bibli, navrhla mi, že by požádala staršího z jejich sboru, aby se mnou studoval. Souhlasila jsem. Studium se vedlo s útlou knížkou: "Můžeš žít navždy v pozemském ráji." To už jsem věděla, že jsou Svědkové Jehovovi, ale protože jsem měla tu paní moc ráda, pokračovala jsem ve studiu. Jen jsem se ptala, proč neuznávají Pána Ježíše jako Boha, protože já jsem ho stále víc potřebovala. Odpověděli mi, že On nikdy o sobě neřekl, že je Bůh, ale naopak že řekl: Otec je větší než Syn a že nic nedělá sám od sebe, jen to, co chce Otec. Přijala jsem to.

Po půl roce jsem se nechala pokřtít ponořením ve vodě. Začala jsem chodit na sborové shromáždění, které bylo po bytech, protože v době "normalizace" nebyli Svědkové Jehovovi schváleni. Program byl vždy velmi dobře připraven a hlavně se studovala Strážná věž. Tak mi na Bibli zbývalo méně času, proto jsem vše brala, jak to šlo. Jen mi velmi vadilo, proč se tolik zdůrazňuje

poslušnost organizaci a rozvážného otrocka. To mi bralo radost. Po roce 1989, kdy se mohli Svědkové Jehovovi svobodně shromažďovat, to pro ně bylo jistě radostné, ale mně se nelíbilo, že se při shromážděních tleskalo jako na schůzích. Nezdálo se mi to důstojné.

Pak se stala velmi důležitá událost. Šla jsem do služby se svou přítelkyní a vydávaly jsme svědectví jedné ženě a ona vydala svědectví mně. Svědectví o Kristu. Řekla, že Svědkové Jehovovi nejsou křesťané, že jsme nepřijali Pána Ježíše jako Boha a On Bůh je. Řekla mi několik biblických textů, které jsem si hned doma důkladně přečetla a rozjímala. Přesto, že jsem už měla tyto texty v minulosti přečtené, plně jsem jim nerozuměla, až v této chvíli. Celou noc jsem nespala, byla jsem velmi neklidná, že nemám správné poznání Božího slova. Přimělo mě to k hlubšímu studiu Bible. Poznávala jsem tolik nového, zejména o Kristu, po kterém jsem nejvíce toužila, a On se mi dával stále více poznávat.

Studium Janova evangelia mi otevřelo oči. Texty J 14,23: Pán odpovídá Tomášovi: *Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.* Filip říká Pánu: *Ukaž nám Otce a Pán říká: Byl jsem s vámi tak dlouho a přesto jsi mne nepoznal, Filippe? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak můžeš říkat: Ukaž mi Otce?* A dále říká: *Už kvůli těm skutkům věřte mi!* a já jsem podle těch skutků Pána Ježíše poznala a uvěřila mu. To přece nemohly být lidské skutky, ale Boží. Jen Bůh mohl otevřít oči, křísit mrtvé a odpouštět hříchy. Rostla ve mně radost, že jsem poznala Pána, ale stále jsem neměla pokoj, protože jsem neustále srovnávala Boží slovo se Strážnou věží. Každý rozpor mne zneklidňoval. A já jsem chtěla

pokoj, který dává Pán. Pozvala jsem k sobě starší, abych jim to mohla říci. Když přišli, prosila jsem je, aby mne vyslechli, že budu hovořit jen biblickými texty. Poznala jsem, že Duch svatý byl se mnou, neboť jsem říkala vše, co jsem o Pánu Ježíši poznala, že jsem v něho uvěřila a že to učení pokládám za správnější, než to, co se hlásá u Svědků Jehovových. Rozešli jsme se, že budeme v hovoru pokračovat.

Čekání mne však znepokojovalo a najednou přišlo vnuknutí - vnitřní hlas: "Chceš pokoj, udělej rozhodnutí a opusť to, co pokládáš za nesprávné!" Okamžitě jsem sedla a napsala sboru Svědků dopis, ve kterém jsem jim sdělila své rozhodnutí opustit jejich organizaci. Napsala jsem jim, že jsem přijala Krista, protože věřím, že je Bůh a že jsem se mu plně oddala. Dopis jsem odnesla a když jsem se vrátila domů, klekla jsem na kolena a svěřila jsem Pánu své rozhodnutí, vyznala jsem se mu z hříchů a poprosila ho, aby mi odpustil a přijal mne na milost. Nedovedu ani popsat, jaký v té chvíli mě ovanul pokoj a jak šťastná jsem se cítila a cítím dosud. Cítila jsem potřebu zavolat sestře, která mi pomohla najít cestu ke Kristu, abych jí za to poděkovala. Sestra mě pozvala do shromáždění, které se konalo se křtem. Pozvání jsem přijala a bylo mi v novém společenství dobře, a proto jsem už v něm zůstala.

Těším se, že patřím Pánu, že mohu přijímat Památku Pánovy smrti, která i mně přinesla spásu. Víím, že mě Pán miluje a já z celého srdce miluji jeho. Snad jsem musela projít k Pánu tak složitou cestou, jakou jsem šla. Hlavně, že mě Pán našel a já jeho.

A. Miková - Ostrava
Dnes, uslyšeli-li byste hlas Jeho, nezatvrzujte srdci svých.

Zvest' nedeľného rána

Ten nedeľný deň začínal ránom podobným mnohým iným. Predsa však bolo iné. Smutné a naplnené starosťami. Smutné boli vlastne aj predchádzajúce dni. Stali sa v nich zvláštne udalosti, ktoré sa bytostne dotkli mnohých ľudí. Ba vlastne všetkých. Pred časom totiž začal v Judskej zemi pôsobiť muž, o ktorého pôvod a učenie sa viedli mnohé diskusie. Jedni tvrdili, že je Synom Božím a že všetky divy, ktoré robí, sú z Božej moci a treba mu veriť. Iní tvrdili pravý opak. Má vraj démona, je rúhač proti Bohu a zaslúži si najvyšší trest - kameňovanie alebo iný spôsob usmrtenia. Situácia sa nakoniec tak vyostřila, že niekoľko dní pred spomínaným nedeľným ránom bol tento muž zajatý, židovskou radou obžalovaný z mnohých hriechov a na jej žiadosť i prianie rozvášneného davu Pilátom vydaný na smrť. Tí, ktorí v tohoto muža menom Ježiša verili ako v Božieho Syna, utrpeli veľkú porážku. Ich Majster, konajúci tak mnohé predivné veci, bezmocne zomrel na kríži a bol pochovaný do hrobu. Tým skončili všetky ich nádeje a ich miesto zaujal zármutok a strach. Ostáva k tomu ešte jedna starosť v spojení so smrťou tohoto muža. Pretože sa jeho pohreb udial veľmi rýchlo, nebol čas pomazať ho voňavými balzamovacími masťami. Je tu teda rozhodnutie urobiť tak v to nedeľné ráno a preukázať zomrelému poslednú službu. Potom nech už odpočívá v hrobe. Kto však odvalí ten veľmi veľkú kameň od vstupu do hrobu?

Aké je však prekvapenie žien, keď po príchode k hrobu našli kameň od-

valený. Ich potešenie však okamžite vystriedalo zdesenie a bezradnosť - v hrobe nebolo telo, ktoré hľadali. Zrazu sa však stalo niečo zvláštne. Od dvoch mužov v rúchu skvejúcom sa ako blesk počuli otázku: "Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu, ale vstal." Tak žeby predsa bylo pravdou to, čo Ježiš predpovedal, že musí byť vydaný do rúk hriechnych ľudí, byť ukrižovaný a v tretí deň vstať z mŕtvych? Ak áno, tak to všetko, čo sa v minulých dňoch stalo, je postavené do úplne iného svetla. On a oni s ním neprehrali, ale viera v neho, ako Božieho Syna, sa ukázala správnu. Veď všetko sa odohralo tak, ako predpovedal. Znamená to, že takýto bol Boží plán. Naozaj bol ich Pán vydaný do rúk bezbožných ľudí preto, aby svojou smrťou doniesol Božej spravodlivosti dokonalú obeť, na základe ktorej je možné ospravedlnenie. A že nezomrel len ako nejaký samozvaný hrdina - trpiteľ, potvrdzuje práve to, že vstal z mŕtvych. Veď to mohol dokázať len Boh vo svojej moci. Tak teda rýchlo - táto zvest' o zmŕtvychvstaní sa musí rozliefť celým svetom a nesmie ostať len tu v záhrade, pri hrobe. Nemôže byť pochované, veď znamená život!

Vladimír Azor

Ako vyzerá Pán Ježiš?

Túto otázku si oddávna kladie mnoho ľudí. Umelci ho malujú alebo modelujú ako tridsiatnika s dlhými vlasmi a s bradou, pričom jeho výzor vzbudzuje úctu, bázeň i lásku. Nuž, nevieme presne ako Pán Ježiš vyzeral, keď bol na tejto zemi. Vtedy neboli fotografisti a ani takzvané Turínske plátno, na ktorom je vraj obrys Kristovej tváre, nie je celkom vierohodné.

Začiatkom roka 1993 sa udialo čosi úžasné v Somálsku. Počas pieskovej búrky saa na oblohu vytvorila obrovská tvár nápadne sa ponášajúca na tvár Kristovu, akú poznáme z kostolov a publikácií. Dokonca túto tvár vyfotografovali americkí vojaci. Tisíce ľudí padalo na kolená a videli v tom akési znamenie mimoriadnych svetových udalostí. Ani v tomto prípade však nemožno hovoriť, že takto naozaj vyzerá tvár Pána Ježiša Krista, že sa tam zjavil práve on i keď by si to "mohol dovoliť".

Nedávno som mal akýsi "živý" sen. Ocitol som sa v kresťanskom zhromaždení v Bratislave. Odrazu sa tu objavil aj pred rokmi zosnulý brat Ladislav Paluga. Vedeli sme, že je v nebi a tak sme boli zvedaví, čo robí tu. Moja otázka znela: - Brat Lacko, ty si teraz stále s Pánom Ježišom, dívaš sa do jeho tváre. Má on skutočne bradu a dlhé vlasy? - - To som si ani nevšimol - odpovedal brat Paluga. - Ja sa vždy dívam iba do jeho očí...-

Nuž, to je asi to najdôležitejšie: Dívať sa do jeho očí očami viery, vidieť v nich Božiu lásku dokázanú na golgotskom kríži, prijať ho za svojho osobného Spasiteľa a Pána a verne ho nasledovať až kým ho naozaj neuvidíme v nebeskej vlasti tvárou v tvár. Možno už onedlho uvidíme, ako naozaj vyzerá, nebudeme to podstatné. Podstatné bude, že budeme s ním naveky pod dohľadom jeho očí, ktoré sú plné Božej lásky.

Ján Kučera

*...aby som poznal Jeho,
aj moc Jeho vzkriesenia,
mal účasť v Jeho utrpeniach,
bol Mu podobný v smrti...*

(F p 3,10)

Zajímavosti z kresťanského sveta

Anglikánská cirkev uhasila pekelný oheň

Rozhodnutí o zmene dogmatiky: "Neexistence" namísto věčného trápení.

York - "Cirkev Anglie" uhasila pekelný oheň. Generální synod, konaný v polovici června v severoanglickém Yorku, se zřekl tradičního učení o pekle a o věčném trestu pro hříšníky. 570 účastníků odhlasovalo většinou nálezkou dogmatické komise, která toto pojetí odmítá jako dnes už přežitě. Představa, že hříšníci budou muset v pekle trpět neustálá muka, zanechala u mnoha křesťanů duševní jizvy, stálo ve zprávě. Biskup z Newcastle Alec Graham, předsedající komisi, prohlásil, že Bůh není "sadistické monstrum". Peklo jako protiklad k Boží spáse by se mělo raději popisovat jako "neexistence".

"Pekelný oheň je uhašen!" Jakou radost musel tento závěr generálního synodu udělat ďáblovi. S neexistencí po smrti se dnešní "osvícený" člověk dokáže vyrovnat. Už přece neexistuje trestající Bůh a ani muka nemohou existovat, protože po smrti už nic není.

Jak je to hrozné, když tzv. teologové (bohoslovci) prohlásí něco takového a dovolí si opovržlivě stavět se nad Boží slovo a tak zavíná, že lidé, kteří jim věří, se ocitnou v pekle.

Počítačová zpověď

Jako pokání za manželskou nevěru ukládá počítač provinilci tři Zdrávasy a tři Otčenáše. Při ublížení na zdraví se má pomodlit pětkrát Otčenáš a pětkrát Zdrávas Maria, při krádeži peněz dvakrát Zdrávas a dvakrát Otčenáš. To se prodává na CD-ROM za 78,- DM ve

spoločnosti Lazarus v Kolíně nad Rýnem, rozsáhlé ekumenicko-humanitárnej organizácii. Komentár katolíckej cirkvi k tejto počítačovej zповědi ešte není znám.

"Software není cháпáno jako náhražka zповědi člověka člověku, ale jako pomůcka pro uspořádání vlastního svědomí", vysvětluje Peter Seydel, obchodní zástupce firmy Lazarus. Počítač se nedá použít k jiným účelům, dokud se předepsané modlitby pokání pomaloučku, řádek po řádku, neobjeví na obrazovce.

Při tomto programu se mohou hříchy a přestupky volit ze seznamu s asi 200 údaji - počínaje lží z donucení a konče vraždou (50 Zdravasů a 50 Otčenášů). Jakmile se vykonají hříchy na seznamu označí kliknutím, objeví se na obrazovce doporučené rozřešení.

Spolu s rozřešením se nabízí kontakty s faráři přes Internet anebo opravdové zповědní rozhovory s kněžími. Z vítězku chce společnost Lazarus věnovat 14,- DM z každého CD na dobročinné účely.

Co je to "pomůcka pro uspořádání vlastního svědomí"? Je to vnitřní zlom, jakým je pokání nad spáchanými hříchy? Není to hrozné zlehčení závažnosti hříchu před Bohem, jestliže se dá smazat rozřešením, předepsaným bezduchým počítačem? A někdo předtím musel přece tento počítač těmito údaji naplnit. Odkud vzal platná měřítka?

Je to hrozné znevážení Boží svatosti. A kolik lidí tím bude svedeno do pekla, aniž by se setkali se skutečným Spasitelem, který má moc odpouštět hříchy! Nakolik se liší toto moderní pojetí od modlitebních mlýnků v Nepálu či od odříkání mantry?

Ani ryba, ani rak - Varování před polovičatým křesťanstvím

Proti polovičatému praktikování křesťanské víry se postavil personální vedoucí CFI (Křesťanští odborníci mezinárodně) Gunter Kiene ze Stuttgartu. Mnozí křesťané nejsou "ani ryba, ani rak". Řekli sice své "Ano" Ježíši Kristu, ale přizpůsobili se svému nekřesťanskému okolí, "aby nepropásli nic, co svět nabízí", řekl Kiene na výroční slavnosti pietistických Chrischona sborů v Hessensku. "Pravé křesťanství" znamená odřeknutí se seberealizace, protože Kristus chce určovat náš osobní život.

Prizpůsobení křesťané (a žel jsou i v našich řadách) nejsou opravdu ani rybou, ani rakem. Není na nich poznat nic, co by ukazovalo na jejich Pána a Spasitele. Je-li Kristus PÁN, pak hrany a rohy, o které se svět uráží, jsou tu proto, aby jasně ukazovaly na cestu ke spáse v něm. A proto tu také jsme, nebo ne?

Podle Die Wegweisung 10/96

připr. T. Pala

Nad priepasťou

Iste ste sa už aj vy dostali do situácie, keď horská cestička viedla ponad priepasť. Uvedomovali ste si, že stačí malé zaváhanie alebo pošmyknutie či zatočenie hlavy a nastala by tragédia. Správne bolo, čo najskôr sa dostať do bezpečnej vzdialenosti od priepasti.

Kedysi dávno prišiel do Nazaréta, mestečka kde vyrástol, Pán Ježiš. Keď raz v synagóge prečítal z proroka Izaiáša miesto hovoriace o ňom samotnom, ako o zvestovateľovi evanjelia, všetci

prisviďčali a divili sa jeho lúbezným slovám (Lk 4,22). Akonáhle im však povedal pravdu o Eliášovi, ktorý bol za dní hladu poslaný k vdove do Sarepty a o Elizeovi, ktorý pomohol k očisteniu z malomocenstva Námanovi Sýrskemu a nie niekomu z Izraela, boli všetci poslucháči naplnení hnevom. "A vstali a vyhnali ho von z mesta a zaviedli ho až na pokraj vrchu, na ktorom bylo postavené ich mesto, aby ho odtiaľ strčili dolu." Takáto je teda ich reakcia na povedanú pravdu - zničť, odstrániť stroju výčitiek. Kde bol ich pôvod? Neboľ to hriech a nevera ich srdca, čo spôsobilo konanie s cieľom odstrániť Pána Ježiša? Priviedli ho na pokraj vrchu a ani si vo vlastnej zaslepenosti a hneve neuvedomili, že jeho odstránením stavajú seba na pokraj existencie. Veď pred chvíľou v synagóge prisviďčali, že On je ten, ktorý má uzdraviť skrúsených srdcom, vyhlásiť zajatcom prepustenie a slepým, že môžu dosiahnuť zrak, zlomených povolať na slobodu a vyhlásiť Pánov rok príjemný (v.18-19). A teraz ho chcú zhodiť z vrchu! Nie je v tomto zbavení sa Záchrancu práve postavenie sa na pokraj priepasti a následný pád do beznádejnej situácie? Veď On je jediný, kto môže pomôcť a v jeho odmietnutí je ukrytý satanský cieľ - aby človek ostal v zajatí hriechu a nemal podiel na dokonalom vyslobodení prostredníctvom diela Pána Ježiša Krista.

Má táto úvaha nad biblickým príbehom zmysel pre nás? Určite áno. Hlavne, keď si uvedomíme, že aj človek dnešných dní prisviďča slovám o humanizme a potrebe očistenia ľudstva od rôznych neduhov. Ale len do tej chvíle, kým nepočuje obvinenie samého seba a výzvu k čineniu pokánia, tj. vyznaniu a prosbe k Bohu o od-

pustenie vlastného hriechu. Vtedy sa jeho prisviďčanie mení na hnev a nezávisť. Zapcháva si uši, zatvrzuje srdce a snaží sa "priviesť Pána Ježiša nad priepasť a strčiť ho dolu". Zabúda však na jednu veľmi podstatnú skutočnosť. Totiž, že v tomto okamžiku aj on sám stojí na okraji priepasti a je v nebezpečenstve. Pánovi nerobilo problém prejsť pomedzi zástup a odísť (v.30), ako sa však chce človek bez Krista dostať z nebezpečenstva večnej záhuby?

"A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto mena pod nebom, daného ľudom, v ktorom by sme mali byť spasení" (Sk 4,12).

"Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet zachránený skrze neho" (J 3,17).

Kde stojíš? Na pevnom a bezpečnom mieste skrze vieru v Pána Ježiša? Alebo na nebezpečnom pokraji priepasti skrze neveru a odmietanie Božieho Syna, ktorý chce a môže byť tvojím Záchrancom? Zváž svoje postavenie a konaj rozumne!

Vladimír Azor

Kde stojíš? Na nepohotelnej skale - Kristu, alebo nad priepasťou večnej smrti?

Zamyšlení nad "vinem" v Bibli

V poslední době pronikají k nám různé výklady biblických veršů, které se týkají také používání vína při Památce Páně. Podle těchto výkladů ani Pán Ježíš ani Jeho učedníci a pak ani prvotní církev nepili alkoholické víno, ale nealkoholické - nevykvašené, tedy mošt. Věnujme pozornost této otázce a zamysleme se nad některými biblickými místy.

1) Ti, co zdůrazňují pití nealkoholického vína (moštu) u Památky Páně se většinou zaměřili na vnější oblast, na formu. Forma byla důležitá při pobožnostech Izraelců, žijících pod Zákonem ze Sinaj. My však nežijeme pod tímto Zákonem, protože jsme "přistoupili k prostředníku Nové smlouvy", Pánu Ježíši Kristu. Máme Ducha svatého, Boží příkazy jsou zapsány v našich srdcích a poznáme Boha - toto očekává Izrael až po vyhlášení Nové smlouvy za příchodu Mesiáše v slávě na zem. Přinášení obětí, slavení svátků Izraelem - to byly obrazy duchovních skutečností, které prožívá Církev. Proto je třeba provést jasné rozlišení mezi obrazem a skutečností. Právě na tuto odlišnost poukazuje Pavel věřícím v Korintu, kde jejich shromáždění byla spíše ke škodě než k prospěchu (1K 11,17). Věnuje tomu část 10. a 11. kapitoly 1. listu. Všimněme si, že Pavel klade důraz ne na to, co jíme a pijeme u Památky Páně, ale JAK, jakým způsobem?

"Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám

sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají" (11,27-30).

Památka Páně není symbolem, ale vážnou skutečností. Je vyjádřením "účasti" na těle a krvi Kristově (10,16). To už není tělo a krev zvířat, symbol budoucí oběti Kristovy, to je skutečnost. Při účasti na Památce Páně vírou jíme chléb a pijeme z kalicha s takovou vážností, že se dotýkáme Pána. Proto je důležité, abychom před Památkou vyřešili všechny věci, které by mohly způsobit náš "nehodný přístup". Především jde o náš vztah k Pánu Ježíši. Památkou vyznávám, že jsem spolu s Ním zemřel starému životu a povstal do života nového. Je to pravda? Nebo žiji v nějakém hříchu? Pak jde také o vztah k bližním. Nemá někdo proti mně něco, mám všechny věci s lidmi v pořádku? Když takto přistupujeme k Památce Páně, pak ve sboru je o vzduší lásky, v rodinách klid, a věřící člověk může při modlitbě "pozvedat ruce v čistotě, bez hněvu a hádek" (1Tm 2,8). Jestliže někdo žije v nečistotě a přistupuje takto k Památce Páně, pak může počítat s tím, že si jí a pije odsouzení. Proto je mnoho slabých a nemocných, napsal Pavel, co přijal od Pána. Památka Páně má proto nenahraditelné místo v Církvi, a to, že se v naší době její význam snižuje, působí mnohým zármutek a není k duchovnímu prospěchu.

2) V Novém zákoně ve vztahu k Památce Páně se nemluví o vínu, pouze o kalichu. Nikde nečteme, že dobrořečíme vínu, že víno je obrazem krve Pána Ježíše. Doložme si to:

Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: "Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetává smlouvu a prolévá se za mnohé

na odpuštění hříchů." (Matouš 25,27)

Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví..." (1. Korintským 11,25)

Není kalich požehnaní, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? (1. Korintským 10,16)

Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů (1. Korintským 10,21).

Takže: dobrořečíme za kalich, pijeme kalich, děkujeme za kalich... a nikoliv za víno. Víno s kalichem je vzpomenu několikrát v knize Zjevení (14,10; 16,19) a netýká se Památky Páně.

3) Co pili věřící prvotní církve u Památky Páně - víno nebo mošt? Podle 1K 11,21 pili víno a ne mošt. Pavel Korintským vytká, že při shromáždění překročili rámec Památky Páně, když si ti bohatší z domu přinesli jídlo a pití a neberou ohled na ty, kteří takové možnosti nemají. Kraličtí ve v. 21 citlivě použili slovo "přepil" místo "opije", jak uvádí ekumen. překlad. Pavel radí, aby se najedli doma, a při shromáždění, na němž slaví Pána u jeho Památky, se zaměřili na oblast duchovní. Neřiká jim, aby místo vína používali mošt. Když v Korintu používali u Památky víno, můžeme usuzovat, že tak tomu bylo i v jiných sborech.

4) Někdy se argumentuje použitím "nekvášeného" vína s poukazem na 2. Mojžíšovu 12,14-17 a 19-20, kde Hospodin přikázal před hodem velikonočního beránka odstranit z domů kvas. V celém oddílu tohoto biblického textu však není vůbec zmínka o pití. Když Izraelci vyšli z Egypta, nestačili si na cestu upéct kvašený chléb, proto z těsta, které vynesli z Egypta, napekli nekvášené podpopelné chleby. Na památku tohoto vyjití z Egypta jedením nekvášených chlebů si nové generace Izraelců připomínaly mocné Boží vysvobození.

Odstištění kvasu z domu nemá nic společného s vínem. Jaký je proces kvašení vína? Mohu k tomu něco říci, vždyť jsem vyrůstal v domě vinaře. Po vylisování šťávy z hroznů začíná proces kvašení za několik hodin. Do šťávy není třeba dávat žádný kvas, kvašení je její přirozená vlastnost. Ale opačně, aby se zabránilo kvašení a aby šťáva zůstala "moštem", k tomu je třeba provést řadu opatření. V současnosti se musí do šťávy přidat určité chemikálie, které zabrání procesu kvašení, ale co přidávali před 2000 roky? Myslím, že to bylo spíše výjimkou než pravidlem, když někdo z izraelských vinařů připravil mošt. Proto nařízení, aby Izraelci před velikonočním hodem odstranili z domu kvas, se netýkal vína. Mohu tedy směle předpokládat, že i u večeře Páně s učedníky pili víno a nikoliv mošt.

Při poslední návštěvě Izraele jsme procházeli v jeruzalémském muzeu místností, kde byly ukázky stolování židovské rodiny při velikonočním hodu beránka. Ptali jsme se židovské průvodkyně, jaké víno pijí u tohoto hodu. S údivem vyslechla naši otázku, že prý se v Izraeli u této slavnosti pije mošt, nekvášené víno. Nic o moštu neví a nevím, zda by jej bylo možno v obchodech koupit.

5) Téze, že Pán Ježíš nemohl pít víno a ani podporovat jeho pití například v Káně Galilejské, vychází ze Starého zákona, z Ezechiele 44,21, podle kterého žádný kněz nebude pít víno. "Pán Ježíš jako nejvyšší kněz tedy nemohl pít víno." Nejdříve si musíme vysvětlit otázku kněžství Pána Ježíše. On nepocházel z rodu Lévi a nemohl být knězem podle řádu Áronova. Když říkáme, že v Něm byly spojeny všechny úřady: prorocký, kněžský a královský, myslíme tím něco jiného, než funkci kněze

nebo krále v Izraeli. Pán Ježíš se stal Nejvyšším knězem po návratu do nebes, kde mu Otec svěřil túto úlohu podle řádu Melchisedecheva. Stačí si přečíst pozorně list Židům, abychom toto pochopili. Pán Ježíš nebyl izraelským knězem, a proto mohl pít víno.

Dále si pozorně přečteme Ez 44,21: *"Vina též nebude pítí žádný z kněží, když budou mítí vcházeti do síně vnitřní."* Podobně o tom čteme ve 3M 10,9. Kněží nesměli pít opojný nápoj při své službě v stánku úmluvy. Můžeme z toho usuzovat, že když neměli službu a byli doma, opojný nápoj pít mohli? Domnívám se, že ano.

Je nyní otázka, zda Pán Ježíš skutečně pil víno nebo mošt. Myslím, že jasnou odpověď na túto otázku dává Matouš 11,19: *Přišel Syn člověka, jí a pije - a říkají: "Hle, milovník hodů a pittek, přítel celníků a hříšníků!"*

Jan Křtitel byl nazarej, nesměl pít víno. Podobně Samson. Na rozdíl od nich Pán Ježíš víno pil, jak z tohoto textu vyplývá. On nebyl nazarej! Tak se přiblížil k hříšníkům, že s nimi stoloval - jedl a pil, až mu to farizeové měli za zlé. Že celníci a hříšníci nepili mošt, ale víno, nemusíme nějak dokládat. Kraličtí ve v. 19 mají jasně - "pijan vína".

6) Někdo si dává otázku, co vlastně Pán Ježíš na svatbě v Káně Galilejské udělal? Proměnil vodu v alkoholické víno, nebo v mošt? Představit si opilé svatební hosty a k tomu účast Pána Ježíše na takové svatbě, to by nám dělalo potíže.

V roce 1991 jsem se v Jeruzalémě zúčastnil svatby, která trvala 4 dny a v hlavní svatební den bylo kolem 750 svatebních hostů. Na stolech bylo víno, alkoholické. V tom ovzduší, které je v Izraeli, kdy více než 8 měsíců neprší a teploty přes den dosahují ve stínu od

30 do 40 stupňů, člověk musí vypít až tři litry tekutin. Kdo v Izraeli takové vedra okusil, bude souhlasit se mnou, že na sladké nápoje vůbec není chuť. Buď zchlazená voda nebo víno, většinou smíchané s vodou. Na svatbě jsem neviděl jediného opilého člověka, a nejen na svatbě. Při celém pobytu v Izraeli jsem neviděl ani jediného opilce.

Svatba v Káně jistě trvala několik dnů a zřejmě se sešlo více hostů než svatebčané čekali, proto víno došlo. Přijat biblickou zprávu o tom, že Pán Ježíš proměnil vodu ve víno mi nedělá problém.

7) Zastavme se ještě u textu Matouše 9,17, kde se mluví o koženém starém a novém měchu. Nové víno nelze dávat do opotřebovaných starých kožených měchů, protože při kvašení by je potrhalo. Nové měchy vydrží pnutí, které při kvašení vzniká. Kysličník uhlíčitý musí unikat do ovzduší, měchy nesmí být vzduchotěsně uzavřeny.

Pán Ježíš toto podobenství použil pro vysvětlení toho, proč se Jeho učedníci chovají jinak než ostatní. Ten "nový" obsah, který Pán Ježíš přinesl od Otce, potřebuje i nové formy.

8) Odmitání vína se zdůvodňuje také tím, že víno je symbolem prvku, který otupuje tělo, ducha i duši. Kdy víno "otupuje" člověka? Při nadměrném použití. Ale nakonec všechno nadměrné je špatné.

Mohli bychom říci, že jídlo vede k obžerství a proto chléb je symbolem obžerství. Tělesné spojení muže a ženy vede k cizoložství, proto takové spojení v manželství je symbolem hříchu... atd.

Čteme však Žalm 104,15: *Dáváš víno pro radost lidskému srdci... Víno je symbolem radosti, proto je Pán Bůh dal lidem.*

9) V 1. Timoteovi 3,1-13 apoštol Pavel dává rady Timoteovi o starších a jáhnech ve sborech. Starší je charakterizován tím, že není "pijan" - kraličtí "ne pijan vína", a jáhnové "ne oddaní vínu" - kraličtí "ne mnoho vína pijící".

Jistě nepochybujeme, že jde o alkoholické víno v obou případech. Není zde zákaz pítí vína ani u těch, kteří mají přede Pánem odpovědnost za sbor. Všichni věřící mohou tedy v soukromí mírně užívat víno (1. Timoteovi 5,23), ale když se sejde církev k slavnostnímu shromáždění k oslavě svého Spasitele, tam at každý pije mošt! To není ani logické, ani biblické.

10) Obava z pítí vína u Památky Páně se týká hlavně těch věřících, kteří před znovuzrozením byli opilci. Aby jim to nyní neškodilo, aby se nevrátili zpět k alkoholu.

Zkusím to přirovnat k věřícímu, který byl dříve vášnivý kuřák. Od znovuzrození nesmí vstoupit do místnosti, kde sedí kuřáci, protože je v nebezpečí, že se opět vrátí k tomuto zlovyku.

Lze použít túto analogii? Myslím, že ano. Jestliže se člověk opravdu znovuzrodí, pak jeho JÁ je ukřižováno s Kristem. Vyznal to ponořením do vody křtu. S Kristem je ukřižován i světu. Má Ducha Božího, který bojuje proti jeho tělesnosti. Není tedy v tomto zápasu sám. Když by mu pítí vína u Památky Páně mělo být důvodem k navrácení se do starého života, pak je velká otázka nad jeho obrácením.

Závěrem:

Jistě souhlasíme s tím, abychom jako věřící lidé, kteří máme plnit úlohu soli země, jasně poukazovali na škodlivost pítí alkoholických nápojů. Jsme svobodni k tomu, abychom víno ani jiný alkoholický nápoj nemuseli pít,

když je k tomu důvod. Ale nemůžeme používat biblické argumenty k tomu, k čemu nám Písmo oprávnění nedává. Liberální teologie s použitím "vědeckých metod" se snaží zpochybnit mnohé biblické pravdy.

Jedním z rafinovaných triků nepřítelů jak narušit Boží dílo je ten, že se snaží přenést těžiště důležitosti či zájmu na vedlejší kolej. To se může stát i v našem případě, kdybychom místo vděčného sejítí se k Památce Páně pro Jeho chválu chtěli řešit otázku, co má být v kalichu. Túto otázku Písmo nejen že nezdůrazňuje, nýbrž vůbec neklade ani výslovně nezodpovídá. Zaměřujme se tedy při Památce Páně na to, co Pán od své Církve očekává.

Ján Ostrolucký

Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka,... kterýž by právě slovo pravdy rozdělával. (2Tm 2,15)

Ustříc úplnosti Těla Kristova

Výtah z připravované knihy

Pojmy jako církev, obec, stádo, vinný kmen a jiné nacházíme už ve Starém zákoně. Označují vztah izraelského národa a Jahve. Tytéž pojmy užívá i Pán Ježíš v Novém zákoně.

Avšak pojem tělo Kristovo, označující určitý organizmus, se objevuje v Novém zákoně teprve po umučení a vzkříšení našeho Pána, ba vlastně náleží výhradně do pojmosloví dopisů apoštola Pavla. Tělo Kristovo je zjevení, které obdržel právě on (Ef 3,3). Vlastně ani nemohlo být takové zjevení dáno před nanebevstoupením Pána Ježíše, protože Jeho oslavení na pravici Boží je předpokladem vzniku církve a jejího vyhlášení. Proto Pán Ježíš nikdy o svých následovnicích nemluvil jako o svém těle. Nikdy nic nepředbíhal, ačkoliv jako Boží Syn znal dopodrobna celý Boží plán spasení. O tom, co mělo zatím zůstat zamlčeno, mlčel, dokud nenastala Bohem určená chvíle.

Tělo Kristovo - Kristus

Bůh si vyhlédl Pavla, aby zjevil do té doby skrytý úmysl spásy. Význam tohoto zjevení je tak obrovský, že apoštol opakovaně hovoří o SVÉM evangeliu (Ř 2,16; 16,25; 2K 4,3; 1Te 1,5; 2Te 2,14; 2Tm 2,8) a ve spojení s Bohem nazývá toto evangelium radostnou zprávou, slavným evangeliem blahoslaveného Boha (1Tm 1,11). Korintanů se táže: "Nevíte, že vaše těla jsou údové Kristovi?" (1K 6,15). Dále to pak vyslovuje: "Jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme. Všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme" (1K 10,17). Dává tak Památce Páně zcela nový význam ve smyslu

toho velikého tajemství Kristova těla. I ve 12. kapitole směřuje ke stejnému výkladu. Jde při tom o jednotu Ducha, který se projevuje rozličným působením: "Nebo jako tělo jedno je a mnoho má údů, ale všichni ti jednoho těla údové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou, tak i Kristus" (1K 12,12). Zde je poprvé a jedinkrát obecně věřících zmiňováno ve spojitosti s vyvýšeným Pánem - Kristem. Pavel to dál zdůvodňuje: "Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme" (1K 12,13). Tak je načrtnut poprvé obrys Kristova těla. Je to Boží organizmus, vytvořený, vypůsobený samým Bohem skrze Ducha svatého. Jeho charakter je nebesko- pozemský a tělesně-duchovní. K lepšímu pochopení poukazuje apoštol Pavel na to, jak funguje lidské tělo, na význam jednotlivých údů. Shrnuje: "Vy jste tělo Kristovo a každý z vás je jedním z jeho údů" (1K 12,27).

Srovnávací "tak jako" ve 12. verši neznámá, že lidské tělo má reálný význam, ale tělo Kristovo jen symbolický, obrazný. Naopak: lidské tělo je jen nedokonalým a pomíjivým odrazem slavného těla Kristova. Kristovo tělo odpovídá nebeskému původnímu obrazu. Ono je originální realita, která daleko přesahuje všecku omezenost našeho smyslového poznání.

Tento první obrys, náčrt, ukazuje tělo Kristovo v jeho podstatné božské spojitosti s Kristem. Tělo Kristovo tu není samo pro sebe, je vždy organicky spojeno s Hlavou. Tak jako naše tělo by bez hlavy nebylo schopno života, je i tělo Kristovo myslitelné jedině ve spojení s Hlavou. Tak je všude s tělem míněna i hlava a s tělem Kristovým Hlava, Kristus. To daleko přesahuje možnosti našeho chápání. Že Bůh to takto ve svém plánu spásy předurčil a že tento

podivuhodný organizmus vyvolal v život, to ať pochopí, kdo může. Jeho Kristus není celý bez těla. K jeho Kristu patří všechny ty údy, které se zde na světě zrodily jako lidé, kteří v tomto věku byli znovuzrozeni k Božímu životu. Patří ke Kristu tak, jako údy mého těla patří ke mně. Ba dokonce teprve plnost všech jeho údů tvoří plnost Kristovu (Ef 1,23). Tak si Bůh svého Krista nejen myslel, tak jej také už téměř po dvě tisíciletí formuje.

Pamatujte (Ef 2,11)

Touto naléhavou výzvou začíná apoštol hovořit o vzniku těla Kristova. Je to pro něho to největší a nejzávažnější tajemství.

Především upozorňuje na Bohem daný rozdíl mezi Izraelem a ostatními národy. Jen k Izraeli vstoupil Bůh do chtěného a uznávaného vztahu. Má s ním smluvní vztah. Jemu dal skrze své proroky zaslíbení, jemu jedinému se zjevoval. Pohané (ostatní nežidovské národy) byli odsunuti a ponechání stranou. Ne že by Bůh nechtěl myslet na ostatní národy, ale sledoval svůj spásný plán, a to znamenalo, že nejdříve byl povolán Izrael. Cílem tohoto povolání bylo, aby se Izrael stal nositelem požehnání pro ostatní národy. Proto už Abrahamovi Pán Bůh praví: "Požehnány budou v tobě všechny čeledi země" (1M 12,3). Oklikou přes Izrael chtěl Pán Bůh požehnat všem národům. Izrael však zavrhl Mesiáše, a tak byl Bohem odsunut stranou. Tím však Boží úmysl nebyl zmařen. Pán Bůh svůj plán spásy přesně provede, a to jak se svým vyvoleným lidem izraelským, tak s ostatními národy.

Mezi odstavení Izraele a mezi dokončení svého plánu s ním a ostatními národy Pán Bůh něco vsunul. Je to církev, Kristovo tělo, nová nositelka

spásného požehnání, obzvláštní nástroj spásy. Tělo Kristovo je jádrem veškerého zvěstování apoštola Pavla. Je to nový, zcela nový námět. **Dokud nedošlo k zavržení Mesiáše Izraelem a následnému zavržení Izraele Bohem, nemohlo být tajemství církve zjeveno.** Definitivní zjevení těchto skutečností se událo při kamenování Štěpána, skrze kterého Duch svatý se ještě jednou a naposledy obrátil na Židy s vážným svědectvím.

"V něm je náš mír, On dvojí spojil v jedno" (Ef 2,14)

Kristus dvojí spojil v jedno. Nelze tomu ovšem rozumět tak, jako by teď pro Boha bylo už jen to jedno a nadále se už nemluvalo zvlášť o Izraeli jako vydělenému z masy jiných národů. Toto sjednocení se týká pouze těla Kristova, těch, kdo k němu patří, ať už to jsou Židé nebo pohané.

Je třeba zvlášť zdůraznit slovo JEDNO. Tím je popsáno něco naprosto nového, totiž tělo Kristovo. Není to tak, jako když vezmeme trochu ze dvou rozdílných kapalin a smícháme je v novou tekutinu. Nikolil! Právě proto je zde kříž. Staré pominulo, je odstraněno, v Kristu je stvořeno něco nového. To staré bylo lidské a pomíjivé, to nové je Boží a nepomíjivé. To staré patří ke starému stvoření, to nové odpovídá novému stvoření a patří k němu. To JEDNO odpovídá Kristu a hodí se k němu, a proto ob stojí před Bohem, patří k Bohu a do jeho vnitrobožské životní sféry.

"Zbořil zeď, která rozděluje a působí svár" (Ef 2,14)

Pro vznik těla Kristova bylo nutné, aby Kristus zbořil zeď, která rozděluje. Touto rozdělující zdí byl Zákon daný Bohem Izraeli za účelem výchovy a oddělení od ostatních národů. Pán Bůh si

národy s opovržením a ostatní národy pocítovaly hněv a nepřátelství proti tomuto svébytnému, jinému lidu. Musíme ovšem dodat, že toto nepřátelství bylo z Boží vůle a mělo opět výchovný smysl, jakkoliv se to zdá paradoxní.

Stejně paradoxní ovšem je, že se ten hněv nakonec obrátil vůči Bohu. U pohanských národů se to vždy znova objevuje, ale vidíme to i v tvrdošijnosti a vzpurnosti Izraele vůči jeho Bohu. "My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít," prohlásili Židé před Pilátem (J 19,7). Zřetelně se toto nepřátelství vůči Bohu vyhrotoilo, když se spojili Židé a pohané, aby Božího Syna přibili na kříž.

Fritz Binde

Zprávy ze sborů

Nimnica

Dňa 27.2.1996 si Pán života a smrti odvolal do svojich nebeských príbytkov z nimnického zboru sestru **Katarinu Bučkovú** z Hoštinej vo veku 91 rokov. Chodila so svojim Pánom 48 rokov. Pravidelne navštevovala zhromaždenie vo svojom zbere. Posledných niekoľko rokov jej v tom zabránila choroba. Mala srdečný vzťah ku všetkým bratom a sestrám. Bola sestrou, ktorá sa dokázala radosť aj z maličkostí, keď mohla po chorebe znova ísť do spoločného obecnstva. Jej tichý a pokorný život nám všetkým, ktorí sme ju poznali, zostane žiarivým príkladom. Zo sestrou Bučkovou sme sa rozlúčili 29.2.1996 na miestnom cintoríne v Hoštinej za účasti veriacich a miestnych občanov.

Spomínajú spoluveriaci z nimnického zboru.

Albrechtice u Českého Těšína

V nedeli 27. října 1989 nás předešel ke svému Pánu bratr **Karel Šťastný** z Albrechtic u Českého Těšína. Pána Ježíše Krista poznal jako svého Spasitele už ve svém mládí ve 30. letech ve Vsetíně, odkud pocházel, a kam se vždy, pokud mu to zdraví dovolovalo, rád vracoval. Po celý svůj život až do vysokého stáří 81 let věrně následoval svého Pána. Ke konci života byl připoután na lůžko těžkou chorobou. Rozloučení s bratrem **Šťastným** bylo 31.10.1996 ve smuteční obřadní síni v Albrechticích.

Redakční oznámení:

Oznamujeme všem čtenářům, že několik shromáždění na severní Moravě ukončilo svou činnost (zatímco několik nových zase vzniklo). Jedná se o shromáždění v Orlové, v Živicích a v Kunčicích p/O. Z tohoto důvodu jsou také neplatné jejich adresy, uvedené v adresáři sborů. Proto prosíme, aby tyto adresy nebyly používány ani pro účely soukromé korespondence. Se zásilkami na tyto adresy má pošta problémy a vyžaduje úhradu za vyhledávání, nebo zásilky po stanoveném čase likviduje. Za Vaše pochopení děkujeme.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Kromě ročenky CESTOU ŽIVOTA na rok 1997, kterou mají k dispozici jednotlivé sbory, jsme vydali knížku Fritze Bindeho: **Vstříc úplnosti Těla Kristova**. Pojednává zvláštním způsobem o Církvi, jejím budování a doplnění. Ukázka z textu je na str. 125-128. Formát A5, 68 stran, cena 20 Kč.

Připravujeme vydat zpěvníček velikosti B6 pro pohřební shromáždění, můžete si jej ve vydavatelství objednat.

Z obsahu XXVIII. ročníku

VÝKLADY

Církev Kristova a doba souzení (sl) - 33
Genesis - úvahy nad knihou počátkov (jh) - 19, 46, 78
Jaký je pravý význam křtu? W.N. - 49
Neusnout na vavřínech (tp) - 97
Pavel uvádí (do služby) Timotea (30)
Sbor jako tajemství (W.P.) - 76, 106
Soud světa (E.Sauer) - 59
Symbolická čísla v knize Zj (jos) - 54
Tajemstvo pobožnosti (pk) - 9
Zvest nedeľného rána (va) - 118
Vstříc úplnosti Těla Kristova - 126

AKTUÁLNÍ PROBLÉMY

Jak na tom jsme (hc) - 100
Když se rodina obětuje kariéře - 23
Problém nezaměstnanosti - 17
Přenechat a čekat - (A.U.) - 68
Za těchto posledních dní (jk) - 32
Domácí kroužky (G.G.) - 112
Zamyšlení nad "vínem" v Bibli - 122

ÚVAHY

Ako vyzerá Pán Ježíš (jk) - 118
Boží vojáci (mihu) - 24
Co neví ani syn (pz) - 34
Čas činit dobře (pk) - 102
Duch doby a církve - 95, 103
Jak je to se mnou? (čf) - 65
Kapitulácia ako víťazstvo (mb) - 108
Nad priepastou (va) - 120
Nic - 18
Obtížná místa Bible (42)
Potrestán neprávem (ow) - 1
Poučenie z modlitby Pánovej (jko) - 52
Síla modlitby (jko) - 94
Stvorení v Kristu Ježíšovi (mb) - 99
Špatně nabroušené nůžky - 58
Za velkou cenu - 26

NÁZORY - POSTOJE

Boží plán s Izraelem (jvn) - 15
Duchovní autorita (roczno) - jh - 71

K vraždě Jicchaka Rabina (jos) - 11

BIBLICKÝ ZEMĚPIS

Byli jsme na hoře Sinaj (jos) - 6

SVĚDECTVÍ, ZKUŠENOSTI

Aj dnes sa Pán priznáva k svojim - 22
Mé svědectví (A.M.) - 114
Moje svědectví (L.J.) - 56
Moje svědectvo (L.V.) - 84
Naša istota a naše neistoty (Drjs) - 66
Naše výhry a naše prehry (Drjs) - 4
Štyri dohry trestného činu (pk) - 86

ZPRÁVY, MISIE

Kľukatá cesta za odsúdenými (pk) - 36
Misia bratského hnutia vo svete - 110
Mládežnícka konferencie (tp) - 84
Trpící církev (msk) - 2
Veľkonočná konferencie '96 (tp) - 38
Vítame ekum. preklad NZ - 13

AKTUALITY

Anglikánska cirkev uhasila pekelný oheň - 119
Počítačová zповeď - 119
Přečetli jsme - každý třetí člověk je křesťan - 61
Znepokojení Samaritáni (jos) - 44
Zprávy z Izraele - 29, 45

HISTORIE

Bratrské sbory v Austrálii - 90

BÁSNĚ

Cestou Nejvyššího (J.Nagajová) - 81
Rozčesnutý strom (jk) - 37
Za pluhem (M.Rafajová) - 3
Žalm nášho života (jh) - 109

PRO DĚTI

Hroch a zrcadlo (P.W.) - 88
Malý bojzlivý vrabec (čj) - 27

PŘÍLOHA ŽS:

Svět, jak jej neznáte - Marcel Brus

Čtenářům do roku 1997 přejeme zkušenosti s Pánem slovy žalmu:

*Nauč nás počítat naše dni,
ať získáme moudrost srdce.*

*Nasyt' nás svým milosrdenstvím hned ráno
a po všechny své dny se budeme radovat a plesat.*

*Nechť se na tvých služebnících ukáže tvé dílo
a tvá důstojnost na jejich synech!*

Upevni nám dílo našich rukou...

Žalm 90,12-17

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství *A* - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snižovaný poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.